

МАКЕДОНИЯ излиза за сега веднъжъ на недѣлѣтъ въ сѣботѣ. — Цѣна припла- тена за години 4 били медисидиѣ за въ Цариградъ, а петъ за по възг на всякъждъ — за шестъ мѣсеца 2 1/2 за въ Цариградъ, а за по възг на всякъждъ 3. — За три мѣсеца 1 1/2 били медисидиѣ за всякъждъ.

Писма не освободени отъ пощенскъ платж и наржванія за въстникъ не сѣдружени съ приплатж-тъ не сѣ прѣмѣтъ.

МАКЕДОНИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДА

Καθημερινὴ πρῶτη καὶ ὑποχρεωτικὴ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ, ὅταν εἶναι ὁρθαί.

Подписка-та на спомоществованія ста- ва въ Цариградъ при Редактора и издателя на **МАКЕДОНИЯ** П. Р. Славейкова при Одунъ-Капіѣ № 68. Статии и писма за об- щеполезни работи поимствуватъ се безъ пла- тж, а за частни извѣстия плаща се по 2 гр. редѣтъ, и кога сѣ повтори по грошъ.

Подписка на спомоществованія ставатъ при отреденіи по възг настоятели, които и отговарятъ за въстникъ.

СЪЮЗНИЧЕСТВАТА.

Ненадеждностъ-та на сегашното поло- жение на работѣтъ въ Европѣ може да сѣ разбере най-ясно отъ слуховетъ за сѣюзничества, които тѣй често искжж- нуватъ, щото отъ нѣколко врѣме на самъ на полузваничнѣтъ европейскій печатъ това му сѣ работата да ги опровергава.

Що е това сѣюзъ и сѣюзничество?

Сѣгласаваніе между два, три и повече кабинеты въ погледъ на единъ или нѣ- колко въпроси, които сѣ касайтъ до ма- жународный животъ и привличатъ на себе сѣ вниманіе на всичкиъ дворове.

Какъ може да сѣ дойде до едно так- вое сѣгласаваніе?

Чръзъ едно сѣщностъ-тъ въ интересѣтъ. И тѣй най-твърдо сѣюзничество е онова, което сѣ основава на сѣщностъ-тъ въ интересѣтъ на тѣзи държави до които сѣ касае.

Таквазъ една сѣщностъ въ интересѣтъ нѣма сега нити между два отъ европей- скитъ кабинеты, а камо ли между повече отъ тѣхъ. Отъ какъ сѣ е родило начало- то на народноститъ, а още повече отъ оууи врѣме, отъ когато това начало е станало сила, която движи народѣтъ и кабинетѣтъ, европейскитъ държави сѣ сѣ отделили единъ отъ другъ, особенно въ полето на мажународнѣтъ политикѣ.

Държава, която има да благодари на туй начало за ставаніе сѣ, само на него сѣ кланя, и въ всичко по него сѣ управа.

Държава, която въ появеніе на това начало намѣрва изворѣтъ на своѣтъ сла- бостъ и своето расклатено и ненадежно положение, ти го мрази — по осѣщаніе сѣ, и тѣпче го — по смѣткѣтъ сѣ.

Държава, която нѣма нити какво да сѣ бои нити какво да сѣ надѣе отъ това на- чало любѣ сѣ между оуѣзи пѣрвитъ и тѣзи вторитъ; ти не може да сѣ рѣши на нищо, защото не умѣе да четѣ въ книгѣтъ на будущностъ-тъ и не е си- гурна да ли ще това начало на народ- ностъ-тъ или началото на конгломерациѣ- тѣ (на купъ сѣрупваніе) да прѣобладае въ свѣтътъ.

Ето, споредъ нашето мнѣніе, дѣ трѣ- ба да търсимъ, защо на нашето врѣме мажународнѣтъ свѣрски тѣй тежко мо- гатъ да сѣ свържатъ: нѣма едносѣщностъ въ интересѣтъ между държавитъ нити въ единъ тоцижъ.

Франца е голѣма сила сѣ единъ поли- тическѣ народностъ; тя наизгнѣ има още нѣкон страны дѣто сѣ говори и другъ нѣкой языкъ, — по жителѣтъ на тѣзи страны, нити сѣ сѣ особенѣ ревностъ завѣты за тойзи языкъ, нити на това обстоятелство прѣче нѣщо на истинны- тѣ француско-патриотически чувства. И тѣй Франца нѣма какво да сѣ бои отъ на- чалото на народностъ — но и нищо нѣма що да сѣ надѣе за себе сѣ отъ това на- чало. Има наистинѣ въ това царство по- литики и историци, които проричатъ про- ность на отечеството сѣ отъ пѣлното о- сѣщественіе на туй начало, но такъвѣзи то възрѣний прѣстичатъ кое изъ не- прѣятелското расположение спрямо наро- дѣтъ, които сѣ възраждатъ чръзъ нача- лото на народностъ-тъ, кое пакъ изъ по- грѣшечнѣтъ субіективни (по собствено сѣзнаніе) възрѣнія, които почиватъ на не- вѣстни прѣположенія. На мажународнѣтъ мѣста край Сѣнъ увѣрени сѣ че 35 ми- лиона Французи очаква ги свѣтла бду- щностъ, коѣто идея на народностъ не ще и не може да ѣхъ осуети. Но и това че тая идея, отъ само себе сѣ ще ги до- кара до тамъ, да сѣ уголѣми Франца,

да направятъ сѣюзъ и сѣ тѣзи държави, които защищаватъ началото на народно- стъ-тъ, па и сѣ оуѣзи които сѣ проти- вни на туй начало: отъ кѣдѣто могатъ да сѣ надѣятъ за повече полжъ, тамъ щатъ и да патегнѣтъ французскитъ по- литики. За това сѣ и говори частъ че Франца ще сѣключи сѣюзъ съ Пруссіѣ, частъ пакъ потвърждаватъ нѣкои вѣстници че сѣюзваніе между Австріѣ и Франца е готова и свѣршена работа. Конституци- нѣ и друговетъ му дементуватъ (опровер- гаватъ) такъвѣзи то слухове — и ето и сѣка- та за сѣюзничество изчезва въ оууи мигва- ніе, когато вече мислятъ че е добыла месѣ и крѣвь. Между всякаквиъ слухо- ве за разнѣсѣни сѣюзничества въ Е- вропѣ нѣма още ни дѣтъ сили, които да иматъ сѣключенъ истинскій сѣюзъ.

Франца може да сѣ съобрази сѣ нача- лата на Пруссіѣ: тя нѣма сѣ това нищо да загуби.

Франца може да сѣ приближи до Ав- стріѣ; па и ако не е сигурна че ще до- бые, то пакъ отъ това нѣма никакѣтъ и загубѣ.

Но придружила ли сѣ е вече Франца на тѣзи или на оуѣзи силѣ? Споредъ всички бѣлѣзи вижда сѣ че не е, зашто нѣма природѣтъ еднаквостъ въ нейны- тѣ интересѣ сѣ оуѣзи на Пруссіѣ и на Австріѣ: а искусствено направена една- квостъ трае само до едно мигваніе и не значи почти нищо.

Велико що казахъ за Франца, може да сѣ приложи и за Руссіѣ, сѣ тѣзъ са- мо разлижъ че Руссіѣ сѣ намѣрва въ сѣ- щото положение спрямо Пруссіѣ и Фран- ца, въ каквото е тази последнѣтъ сила vis-a-vis съ Пруссіѣ и Австріѣ.

За това между тѣзи чѣтыри главни сили нѣма сѣрдечно споразумѣніе. Вѣтъ извѣнія за сѣюзничества, които испжж- ватъ по вѣстницѣтъ само сѣ ballon d'essai или просто лущаніе.

Това е бѣлѣжъ а въ сѣщото врѣме и причина за ненадеждностъ-тъ на сегашне- то положение на работѣтъ въ нашѣтъ страна на свѣтътъ.

Пѣтуваніе на Англіѣскѣтъ царѣ.

Европейскій печатъ обрача голѣмо вниманіе на пѣтуваніе, което е прѣд- прѣла кѣмъ Швейцаріѣ Нейно Велико- британско Величество. Нѣкои сѣ надѣятъ отъ това на добри послѣдѣци за евро- пейскій миръ, защото кралица Викторіѣ свѣршила и въ Парижъ, а понеже сѣ нейжъ пѣтува и Лордъ Станлей то ще тази по- ходба да има серіозно политично значеніе при Францускѣтъ дворѣ.

Възможно е щото министрътъ на въ- кашнѣтъ работи на Англіѣ да сѣ по- разговори съ Г. Мутѣ за различни въ- проси, възможно е щото изобщо това пѣтуваніе на кралицѣтъ да бѣде спѣлъ- но сѣ нѣкои политически намѣренія и сѣображенія. — Но оптимизмѣтъ (мнѣніе- то че всичко на свѣтътъ на добръ отива) не сѣ е тукъ па мѣстото, и смѣрелѣвѣ- тѣ политики не ще сѣ прѣхласнѣтъ сѣлѣтъ нѣкакѣтъ сѣ измамѣвѣ надежди (шлюзѣ).

Нѣма сумнѣніе че кралица Викторіѣ бѣ желала да сѣ скрѣпи мирѣтъ въ Европѣ, неи бѣ сѣ щѣло да сѣ махне това от- пошеніе между Франца и Пруссіѣ, кое- то задава грѣжъ на вѣснѣ прѣтели на мирѣтъ, — но лондонскѣтъ кабинетъ не- располага нити сѣ оуѣзи волѣж, нити сѣ оуѣзъ сѣрѣдства, които сѣ потребни за серіозно посѣрѣдстваніе между Берлиѣ и Парижъ. Сѣединена Германіѣ сама по

(послѣднѣтъ) които спрямо положеніе то на Пруссіѣ въ свѣтътъ могатъ да про- истекатъ изъ такъвѣзи единъ евентуалностъ (прѣстъ случай). Недозволява на Сен- жемскѣтъ кабинетъ щото да посѣрѣдству- ва споредъ волѣжъ сѣ сѣ искренното сѣ прѣдпачиваніе въ тойзи въпросъ за за рѣшителнѣтъ интересъ на берлинскѣтъ дворѣ. Прѣтова англіѣското правителство не ще нити да сѣгнѣ въ полето на дѣй- ствѣтелнѣтъ политикѣ въ материкѣтъ на Европѣ. Отъ нѣколко години на самъ англіѣскѣтъ държавници държатъ че е най- полезно за интересѣтъ на тѣхното оте- чество, като даватъ свободно теченіе на европейскѣтъ сѣбѣтѣ, а тѣ сами да оставатъ извънъ границѣтъ на истинско намѣсваніе. И защо бѣ сега поискалъ Дизраеловѣтъ кабинетъ да излѣзе изъ тѣзи оградѣ, и да напусне тѣзи сѣсте- жѣ, които, ако нищо не повече, а то поне туй прѣимущество има, що не въ- рѣли Англіѣ въ нѣкакѣтъ безнадеждни прѣдпріятія?

А това дѣто че лордъ Станлей пѣтува на едно сѣ кралицѣтъ, — това обстоятел- ство нѣма никакво политическо значеніе: обичайно е въ Англіѣ, когато началникѣтъ на държавѣтъ пѣтува извънъ царството да го придружава всякога единъ мин- стръ, или кой да е другъ членъ отъ пра- вѣтелството.

Но да допуснимъ че това сегашното пѣтуваніе на И. В. кралицѣтъ е прѣдпріе то сѣ намѣреніе, да сѣ направи нѣкакво ново сѣкупленіе, кѣето да е поволно за мирѣтъ на нашѣтъ страна на свѣтътъ, — да до- пустимъ и това че ще сѣ опыта да направи въ Швейцаріѣ rendez-vous измежду сувере- нитѣ за расправѣ на заплетенното сѣсто- лѣне на работѣтъ на нѣкой точки въ Е- вропейскій материкъ; то кѣдѣ е и най- малкото поручителство, че ще сѣ сполучи въ туй? Онова кѣето раздвоява европейскѣ- тѣ кабинеты не е случайно, но е нѣщо основно: интересѣтъ на различниъ на- роды не сѣ спосѣрѣчатъ никакъ по меж- ду ѣи. Нека казуватъ оптимистѣтъ как- вото щатъ, това сѣ остава твърдо и не прѣложно че най-живѣтъ интересѣ на Австріѣ не сѣ спосѣрѣчатъ сѣ интересѣ- тѣ на Руссіѣ, — а сѣщественнѣтъ ин- тересѣ на Пруссіѣ и Германіѣ е безу- словно противѣтъ (поне споредъ мѣсле- ніе то на по-знаменитѣтъ французскѣ дър- жавници) на главнѣтъ интересѣ на фран- цускѣтъ монархіѣ, още ни Италиѣ не може да сѣ сѣгласи въ всичко сѣ прѣд- телскѣтъ кабинетъ на Сенъ; и тѣй при такъвѣзи околности, какъ може да сѣ об- лекчи положеніе то на Европѣ и да сѣ обезгрѣжи мирѣтъ на свѣтъ? Всички по- кушенія и опытанія, които бѣ клонили на това, ще бѣждѣ само нѣблагодарѣтъ трудъ, и практичнѣтъ държавници на практичнѣтъ Албионъ не ще сѣ опыгатъ да прѣдпріемѣтъ единъ Херкулесовъ ра- бѣтъ, коѣто може да сѣ прѣдпріеме само сѣ серіозни сѣрѣдства на Исторіѣтъ.

За това мислящѣтъ лѣдіе не сподѣ- лѣтъ мнѣніе, коѣто е завладѣло нѣкои поради пѣтуваніе то коѣто е прѣдпріе ла кралица Викторіѣ. Не чѣловѣцѣтъ — по обстоятелствата ще рѣшѣтъ въпросѣтъ, които разжѣчатъ положеніе то на Европѣ.

В. Д.

Портата и Сърбіѣ

Прочитамъ въ единъ белгійскѣтъ вѣстникъ: Единъ телеграмѣтъ отъ Бѣлградъ ни из- вѣстѣва че бератѣтъ за принозненіе на князь Милана посвящава насѣдѣго въ админѣстрѣ на Обѣтѣнѣтъ „Co stitu-

Портатъ и въ пѣлномощнѣтъ сѣ нѣни- цѣтивѣтъ, и никоя отъ силѣтъ не е напѣ- вила нити най-малкото принужденіе въ това обстоятелство. „Le Moniteur universel, обявява, отъ своѣтъ страна, че „добро- волностъ-тъ на този актъ, като засвѣдѣ- телствува чувствата на довѣренностъ на Н. И. В. Султанѣтъ кѣмъ Сърбіѣ, не мо- же да не сѣдѣствува въ крѣпеніе то на добротѣ сѣношенія между Портатъ и кня- жеското правителство. „

Тѣзи мѣрка на Високѣтъ Портъ за- служѣва, на истинѣ голѣми похвалѣ. Но ако оттоманското правителство има право за честнѣтѣ по причинѣ на довѣрен- ностъ-тъ коѣто има кѣмъ Сърбіѣ, тѣзи послѣднѣтъ не заслужѣва по-малко похва- лѣ за дѣто знай да сѣ удостои за тѣзи до- вѣренностъ. Его прочее единъ христѣян- скѣтъ народъ, подчинѣтъ подъ оттоман- ското владѣчествованіе, коѣто, благода- реніе на пѣлнѣтъ автономіѣ коѣто му сѣ приспособи, достигнѣ да сѣ организуван да сѣ управлява по единъ такъвъ начинъ щото не само Портата не го сѣматра вече за единъ опасностъ за упѣзваніе то на от- томанскѣтъ имперіѣ, но го счита като за единъ крѣпитель за безопасностъ-тъ на тѣзи имперіѣ! Не е ли това едно сладкорѣчиво поученіе? И отъ тукъ не- слѣдва ли явно че най-доброто сѣрѣдство за упѣзваніе то на Турціѣ сѣ сѣстои да сѣ даде на всичкиъ христѣянски пасе- ленія въ имперіѣтъ по единъ широкъ ав- тономіѣ, коѣто не ще остави вече мѣсто за законнѣтъ упѣзванія коѣто днесъ сѣ чуватъ отъ тѣхъ?

И освѣтъ туй, Султанѣтъ самъ при- позналъ невѣзможностъ-тъ да може да обнови (възроди) Турціѣ като държи христѣянѣтъ подъ управленіе то на исла- мизмѣтъ. На завращаніе то отъ едно по- стѣщеніе направено на великѣтъ русскѣтъ князь Алексіѣ, Султанѣтъ казалъ на Фу- адъ паша, споредъ „France, слѣдующи- тѣ думы:

„Всичкиъ въронспѣданія които нѣ- мѣтъ за основѣ моралностъ-тъ и прѣти- куваніе то на добродѣтель-тъ иматъ едно общо происхожденіе. Разликата нѣтъ сѣ- ществува само въ направленіе то коѣто тѣ сѣ сѣлѣвали. Споредъ какъ това напѣ- рѣненіе било добро или лошо, едни, при- лични на рѣкѣтъ които оплодородѣватъ земитъ които напѣватъ, сѣ сѣдѣство- вали за благодѣстѣвіе то и за благополу- чіе то на чѣловѣчеството; други, напро- тѣвъ, по причинѣ на окаяностъ-тъ и на злополучіе то, могатъ да сѣ сравнѣтъ сѣ тѣзи потоци коѣто навлачатъ пѣськъ и камѣне врѣхъ полетата които наводѣватъ. Исламизмѣтъ като вѣнада въ този послѣ- днѣтъ случай, Богъ ни налага длѣжнѣ- стѣтъ-тъ да направимъ пужднѣтъ искусствѣ- ны трудовѣ за да може теченіе то на ре- лигѣознѣтъ ни рѣжъ да измѣни своѣтъ разорителнѣтъ дѣйствиѣ въ добротворѣ. „

Ако тѣзи думы сѣ достовѣрны, сѣста- вѣтъ най-убѣдѣтелното доказателство коѣ- то може да сѣ въобрази за въ полжъ на подарѣваніе то на едно широко автономиче- ско управленіе на христѣянѣтъ въ Турціѣ.

ФРАНЦІѣ И АРМЕНІѣТЪ.

Подъ горното насловіе „Courrier d'Orien“, обнародѣва единъ членъ коѣто самъ заема отъ „Etandard, и коѣто членъ има за прѣд- мѣтъ да загѣтѣ на Арменіѣтъ че и тѣ иматъ нуждѣ отъ единъ какъ-да е защитѣ, коѣто да иде отъ Западъ; тѣй сѣщо, ка- заннѣтъ вѣстникъ свѣтѣтъ французското правителство да земе Арменскѣтъ народъ

и да има неколку Арменци протестанти, но тѣ сѣ толкова малко, што не можат да представат единъ народъ.

“Парижкитѣ трактатъ, казва ‘Etendard’ като даде на всичкитѣ христјански сили които сѣ посрѣднихъ врѣхъ бойното кримско поле право да можат да зашитаваат христјанитѣ въ Турско, не положи никакво различіе между тѣзи послѣднитѣ, и мудро е направилъ, защото прилично е въ сѣщность да ги защитава всичкитѣ равно, безъ различіе на секта въ коѣто принадлежатъ.”

... Въ Истокъ има двѣ христјански секты: едни значителни маси отъ православни и неколку католически групове изгубени изъ между другитѣ христјански населенія. Въ Цариградъ има само неколку хиляди протестанти които и не сѣ срѣщатъ другадъ. Колкото за Арменцитѣ, никой не е помислилъ за тѣхъ, или по-добрь Западъ ги е смѣсѣлъ съ гръцкитѣ подъ това общо наименование *христјани отъ Источно богослужение*, наименование твърдѣ добро за тѣзи които не щатъ да задълбочаватъ работитѣ.

Между това, членѣтъ казва че арменското богослужение сѣ отдѣля толкозъ отъ гръцкото, колкото това послѣдното сѣ отдѣля отъ латинското, и Руссія никога не може да претендирува че тази група исповѣда сѣщото вѣроисповѣданіе което исповѣда и тѣ. И числото на тѣзи послѣднитѣ сѣ вѣскачва до 3,500,000.

... Арменскитѣ народъ е припознатъ отъ Портата, и сѣставя едни отъ христјанскитѣ общини стѣснени около султановѣтъ тронъ, община коѣто има едни национални администрациѣ (народно управление) съ едни патриархъ на чело, съ едно разсѣквателно сѣбрание.

Арменцитѣ, пакъ споредъ сѣщитѣ членѣ, иматъ право да бѣдѣтъ подъ защитѣтъ на кой да е европейскъ силъ; но кой ще имъ даде тѣзи защитѣ? И кой особено има интересъ да имъ даде? Англія ли? — Англія не защитава никого. Пруссія ли? — Нейнитѣ погледи сѣ обрѣнаѣтъ къмъ Истокъ едвѣмъ миналѣтъ години, и тя не е имала врѣме да си начертае планѣтъ. Австрія ли? — Явно е че не. Остава Франція и Руссія.

Тукъ членѣтъ заключава че Арменцитѣ нѣматъ никакъ наклонность къмъ Руссіѣ, като иматъ непрѣстатно прѣдъ очитѣ си примѣрътъ на Польшъ; и сега послѣднѣ даже нѣкои лица заявѣли желаніе да принесѣтъ върховното духовно сѣданище отъ Ечмиадзинъ въ Сизъ, сир. отъ Руссіѣ въ Турціѣ.

“Арменцитѣ сѣ обрѣщатъ прочее къмъ Франціѣ и вижда сѣ да искатъ отъ ней едно спасително покровителство.

“Но не трѣба Арменцитѣ само да желаятъ нашето покровителство; за да можатъ да го сполучатъ, трѣба што Франціѣ да има интересъ за да имъ го даде. Нека да го припознѣмъ: чувството не може да бѣде водителъ на политикѣтъ, но студениѣтъ разумъ. Прочее, здравитѣ разумъ ни показва полезность-та коѣто ще бѣде за насъ да умножимъ числото на нашитѣ покровителствуемѣ въ Истокъ. Истокъ е отъ истинѣ въ това частно положеніе што колкото чело-вѣкъ покровителствува, толкозъ става по-сильнѣ, и може да покровителствува. Обширность-та на извършваното отъ едни силъ покровителство врѣхъ христјанскитѣ подданици на Султана, уголѣнява могуществото на самыйтъ покровителъ. и причината за дѣто могуществото на русското покровителство е безконечно, е защото Руссія покровителствува непрѣстатно и трѣси непрѣстатно покровителствуемѣ.”

При тѣзи расгълкуванія на “Etendard”, тукашнитѣ “Courrier d'Orient”, прибавя слѣдующето:

“Горнитѣ членѣ е заетъ отъ “Etendard”, Ний бихмы го одобрили безъ прѣдпазване, защото той сѣдържава много полезни истини; но при твърдѣ точнитѣ мысли, ний срѣщамъ други които ни сѣ видѣтъ пълни съ заблудженія и които не ще бѣдѣтъ безъ неудобность, ако сѣ приѣмѣтъ. Отъ това число е и сѣвѣтъ който сѣ дава на Арменцитѣ да искатъ покровителството на Франціѣ.

земя Арменцитѣ подъ нейното си покровителство.

“Наистинѣ ний не мыслимъ че правителство на Императоръ Наполеона ще сѣ ползува нѣщо ако влѣзе въ този пѣтъ. Единичкитѣ значителнѣ интересъ на Франціѣ въ Истокъ е (този е европейскый интересъ) крѣпеніето на Турціѣ. Всичкитѣ други нейни интереси не сѣ нищо въ сравненіе съ този. Слѣдователно, првото слѣдствіе на политикѣтъ коѣто “Etendard” задава е въ прѣдъ на тойзи интересъ; защото туй е да дава чело-вѣкъ причинѣ на Руссіѣ за нейното политическо намѣсаніе.

“Въ Истокъ споредъ насъ има само една политика за слѣдване: да сѣ нама-лватъ колкото е възможно разстояніята които раздѣляѣтъ турскитѣ народности отъ распрѣснѣнитѣ по имперіѣтъ народности, и да сѣ приготви сливаніето (la fusion). Когато сливаніето стане свѣршено, когато населеніята на Турціѣ сѣставѣтъ едно однородно населеніе, когато не ще има вече вѣсѣ всичкото пространство на оттоманскитѣ имперіѣ нито Гръкъ, нито Българинъ, нито Арменецъ, но жители отъ едни и сѣмѣ народѣ, коѣто интелектуалитѣ и честностьта ще бѣдѣтъ достатѣчны гаранциѣ, на каквато и народность да принадлежи нѣкой за да занимава най-высокиѣ служебѣ, Источнитѣ вѣпросѣ ще сѣ решатъ, и Европа, поне отъ тази страна, не ще да има отъ нищо да сѣ бой отъ Руссіѣ.

Врѣхъ тѣзи послѣднитѣ точка, до колкото сѣ касае за Арменцитѣ, доволно пространство отъ пѣтитѣ е извърѣнѣтъ. Нампратъ сѣ Арменци въ всичкитѣ стѣпени на стѣлѣтъ коѣто е занимаѣтъ отъ общитѣ служебѣни както въ прѣвитѣ редѣтъ и въ послѣднитѣ. Както и сѣчинитѣ-лѣтъ на членѣтъ припознава, Портата е въздушевѣна къмъ тѣхъ съ най-благона-мѣренитѣ чувства, и това тя доказва чрѣзъ дѣла. Зѣ е прочее избрана минута за да сѣ иска въ нѣмѣ на Арменцитѣ едно покровителство за което приличѣтъ да нѣматъ нуждѣ.

Споредъ насъ, това не ще бѣде друго освѣтъ да издига чело-вѣкъ между тѣхъ и турскитѣ народѣ едни границѣ коѣто отъ день на день сѣ умалѣва, и да вѣспира, въ щетѣ на интересѣтъ на имперіѣтъ, толкозъ желаниѣтъ минутѣ на сливаніето.”

Врѣме и мѣсто не ни оставѣ да направимъ нѣколко заблѣзѣкъ върху заблѣзѣ-китѣ на Курриѣд’Ориѣнѣ, но неможемъ ни тѣй малко да припомнимъ безъ да кажемъ че мыслимъ коѣто искава той дал-боко ни наскрѣбяватъ, и трѣба да го кажемъ че тѣй искаванѣ, тѣ произвеждатъ или ще произведѣтъ сѣвѣтъ противно отъ са-мѣнитѣ членѣ. Ний коѣто не проникѣмъ въ дълбинѣтъ на политикѣтъ и не знаемъ толкозъ добрь нейното теченіе не можемъ да разберѣмъ какъ сѣ е придрѣило или ще сѣ придрѣи и ще сѣ изврѣи това сли-ваніе, коѣто придрѣила Курриѣд’Ориѣнѣ, и какъ ще бѣде то дѣто въ всичкото пространство на Оттоманскитѣ, Имперіѣ да имѣва сѣчениѣтъ Гръкъ, и нито Българинъ, нито Арменецъ! Ше мнѣмъ сѣрѣтъ сѣ или ще сѣ откриѣтъ отъ народното си имѣ тѣзи народности, или какво друго ще стане што да исчезне от-личною сѣществіиѣ на тѣзи народѣ и да сѣ стѣнѣтъ жѣтели и отъ едни и сѣмѣ народѣ? Казахмы че мыслимъ въ политикѣтъ, но рѣководѣни отъ исторіѣтъ, ний можѣмъ да заблѣзимъ че по-лоша и по-пагубна за дѣржавитѣ система не е было отъ системѣтъ на сливаніето, и на тѣзи коѣто би поискали да ни вѣзразѣтъ въ това че имѣ посочимъ Австріѣ.

Съ второ ний можѣе да сѣ поврѣнемъ пакъ върху тойзи придрѣмѣтъ.

Румунія и българскитѣ чети.

Знаѣно е че странитѣ вѣстници раз-сѣкуваѣтъ послѣднѣ, съ много живость, минното случаетіе на румунското княже-ство въ бунтовническото българско дви-женіе, тѣй сѣщо и истѣкуваніята които сѣ поискали врѣхъ направѣнитѣ въ Бу-курѣшъ униформѣ, и приготвенитѣ за бун-товничѣтъ припасѣ.

Ето какво казва едни оппозиционѣ-литѣ, “Le Pays Roumain”, врѣхъ този вѣ-просъ, коѣто споредъ свѣдѣніѣта ни, е влѣзалъ вече въ едни повѣ фазѣ на у-мирѣніе:

“Ний мыслимъ да можѣмъ да...”

денія отъ частни увѣдомленія, на които га-рантируема свѣршеннѣтъ точность. Шомъ станаѣтъ извѣстни приключеніята които ста-наѣтъ въ Българіѣ, великитѣ сили сѣ вѣзму-тиѣ, защото можаше да има тамъ сѣме за най-важитѣ сплитанія. Цариградскитѣ посланици, по исканіето на Фуадъ паша, поискѣмъ тутакзи истѣкуванія отъ по-вѣрнитѣ въ Букурѣшъ дѣйци. Тѣзи по-слѣднитѣ сѣ сѣбраѣтъ при Г. Баронъ д’Оффенбергъ, общъ дѣецъ и консулъ рус-скый; и подирѣ едно дълго разсѣкуваніе, французскитѣ, австрійскитѣ и англійскитѣ агенти обявѣмъ че споредъ тѣхъ сту-частіето на румунското правителство е свѣршено положително. Прускитѣ и русскитѣ агенти казахъ че не вѣрватъ въ това случаетіе, но само че вѣстното правителство не показѣло никаква бди-телность, и че не можало да бѣде отго-ворно за слѣдствіята.

Репортитѣ сѣ проводили, и ний не ще закъсѣмѣмъ да научимъ резултатѣтъ на това ново приключеніе въ коѣто Г. Братіано сѣ е хвърлилъ съ едно толкова страшно неблагоприятіе.

Слухъ сѣ раздаде также, прибавѣ сѣ-щитѣ дѣецъ, че Г. Иванъ Братіано билъ грѣшѣлъ или щѣлъ да трѣгне за Парижъ. (Levant Herald)

Прѣдъ тоѣ: ‘Αξιοτίμους Συντάκτας τῆς Ἑπταλόφου!

Κύριοι! Ἐν τῷ ὑπ’ ἀριθμὸν 360 φύλλῳ τῆς «Ἑπταλόφου» πᾶν δικαίως ἀπορρίπτεται ὅτι ἡ νῦν κατὰστασις τῶν Βουλγάρων εἶναι ἀκρο-σφαλὴς, καὶ ὅτι ἀνάγκη ἀπαραιτήτως εἶναι (ἡτοι-εῖται) νὰ μορφωθῇ τῶν Βουλγάρων ὁ Κλήρος, καὶ ὅτι ἡ Μ. Ἐκκλησία ὀφείλει (ἐκπαλαί ὄψει-λε) νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ, νὰ ἐκνευποιήσῃ τὴν τῶν Βουλγάρων ἀπαίτησιν, καὶ τὴν φιλολογίαν αὐτῶν νὰ μορφώσῃ (τὸ τελευταῖον τοῦτο μέλη-μα εἶναι δὲ τὴν μητέρα ἐκκλησίαν δυσθόσας καὶ πορτίον, καὶ εὐλαβοῦμενοι μὴ τὴν καταπονήσῃ, ἡμεῖς προθύμως θὰ τὸ ἀναδεχθώμεν).

Πάντα ταῦτα δίκαια καὶ φιλόθρονα. Παρά-δοξοι ὅμως καὶ δορυβόλατοι μᾶς ἐφάνησαν οὐκ ὀλίγαι περιουσίαι τοῦ ῥηθέντος ἄρθρου. Ἀρ’ ἐνὸς μὲν οἰκτεῖστε τῶν Βουλγάρων τὴν κατὰστασιν, ἀρ’ ἐτέρου δὲ συνηγορεῖτε ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας, ἥτις ἐκ συστήματος ἐπέφερον αὐτὴν, καὶ δὴ καὶ ἐπεμβαλίνουσα προπηλακίζει τοὺς Βουλγάρους ἐπὶ τῇ ἀθλιότητι αὐτῶν, καὶ ἐν πικρᾷ ἐρωταίᾳ ἐ-πιστέλλει αὐτοῖς τὸ ἐπιγράμμα «Μακάρι-α τὰ ἔθνη τὰ στεροῦμενα ἱστορίας, φιλολογίας, ὑπάρξεως, ζωῆς, ἐνε-ργείας, καὶ μόνον οὐκ ἀποκαλεῖ κτήνη λλοῦς, οὐ; αὐτὴ ἀπεκτίνωσε. Ἀρ’ ἐνὸς μὲν κη-ρύττεται ὅτι προοριζόμενος τῆς Μ. ἐκκλησίας εἶναι, ἀρθῶνως φῶτα νὰ διχῆται τοῖς Βουλγαροῖς, ἀρ’ ἐτέρου δὲ ἐξυβρίζειτε τοὺς δι’ ἀγενεστάτων ἐπιθέτων, χωρὶς νὰ ἐθυμῆσθε ὅτι διὰ τὴν νῦν ἀθλίαν τῶν Βουλγάρων κατὰστασιν εἶναι ὑπερ-θυνοῦς ὁ Κλήρος, ἀλλήλων ἢ πάντες οἱ εἰς προ-νοῦντες ἀναγνωρίζουσιν ἀρ’ ἐνὸς μὲν διὰ μαρτῶν ἐκθειάζετε τὰ φῶτα τοῦ I Θ’ αἰῶνος, ἀρ’ ἐ-τέρου δὲ δικηγορεῖτε ὑπὲρ τοῦ Κλήρου, τοῦ αἰ-ωνίου τοῦτου τῶν φῶτων ἐχθροῦ ἀρ’ ἐνὸς μὲν ἀ-ναγνωρίζετε δικαίως τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Βουλ-γάρων, ἀρ’ ἐτέρου δὲ ἐν μέρει οὐλοῦντες ὅτι ἀποστρέψετε αὐτάς, καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔμενον οἱ Βούλγαροι διὰ παντὸς ἀλλοιοί, ἐκφέροντες κατ’ αὐτῶν ὅσας ὅσας δὴ οἱ τοῦ I Θ’ αἰῶνος, ἀλλ’ οὐδ’ οἱ τοῦ Μεταίωνος, οὐδὲ τοῦ Ὀμήρου οἱ στρατιωτικοὶ ἀπὸ τῶν πρὸς ἀλλήλους, ἔβρι-σκορπιζόμενας εἰς τὸν κενὸν ἀέρα, καὶ μόνον ἐθνηκὴν ἀντιζηλῶν ἐξαποτύσας καὶ οὐδὲν ἄλλο, οὐδὲ τὰ ἔθνη δὲν πάσχειν τίποτε, οὐτε ταράτ-τονται ἀπὸ βόμβους δημοσφορῶν. Ἀρ’ ἐ-νὸς μὲν ἀπρημεῖτε ἐν ἀνέτῳ λεπτολογίᾳ τὰ πολλὰ καὶ ὕψηλά καθήκοντα τοῦ φωτισμένου Κλήρου, ἀρ’ ἐτέρου δὲ μυκτηρίζετε τοὺς Βουλ-γάρους, στερομένους τοιοῦτου διὰ τὴν φαυλό-τητα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

Ἐτι δὲ παραδοξότερον μᾶς ἐφάνη ὅτι εὐθὺς ἐξαρχῆς τοῦ ἄρθρου ἀπορρίπτεται «ἀπεδείξαμεν!» ὅτι μικρὰ τὴν εἶναι ἡ ἐξήμενία μερὶς ἐκ τῶν «Βουλγάρων, ἡ ζητοῦσα νὰ μεταδῶται τὸ δικαί-ον τῶν ἀξιώσεων τῆς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς Βουλ-γάρους, καὶ ἐν ἐτέρῳ ἄρθρῳ θέλομεν ἀποδεί-ξει! ὅτι οἱ Ἰησοῦται καὶ ὁ Ρωσικὸς δά-κτυλος κατάρθωσαν ὥστε τὰ στήθη τῶν Βουλ-γάρων σφοδρὸν κατὰ τῶν Ἑλλήνων μῖτος νὰ πιεζῇ!»

Λίαν κατακόρυφος. Κύριοι μεταχειρίζεσθε τὴν λέξιν «ἀπόδειξις» τὴν ὅποιαν μόνοι οἱ μα-θηματικοὶ ὀφείλουσι νὰ μεταχειρίζονται, καὶ φο-βοῦμαι μὴ ἀποδείξετε, καθὼς ἀπεδείκνυν ὁ πλατων. Ὄφειλετε, ἐν σέβῳ τὸ Κοινόν, νὰ ὀρίξετε πρῶτον τὰς λέξεις ἐν τῇ δικαιοῦσας καὶ ἐπειτα νὰ τὰς ἐκτρέψετε, ἄλλως, εἰσέχετε εἰς ἀδιδόχον λαβύρινθον ἐρίδων, τὰς ὁποίας τὸ Κοι-νὸν ἀπαστρέφεται. Κατ’ ἐμὲ, ἀπόδειξις εἶναι δεῖ-ξис ἀνιρρήσεως μὴ ἐπιβεβαιώσεως. Ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων πλείστοι θέλουσιν ἀντιπεῖν ὑμῖν, ὅτι «οὐχὶ μικρὰ Βουλγάρων μερὶς, ἀλλὰ πᾶν

σπουδαίους πρᾶκτολοιοῦντες, ἔχουσι τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος δικαίας ἀξιώσεις, καὶ οἱ οἱ Βούλ-γαροι μισοῦσι μὲν τὴν φαύλην ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, ἥτις τοὺς ἐξουδένωσε, διὰ τῆς ἀμα-θείας οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς Ἕλληνας: (Τεκμήρια δέ-οι ἔχουσιν εἰσηγμένην τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὰ κα-λῶς κατ’ ἐπιστάμενα σχολεία τῶν, καὶ ἤθελον τὴν εἰσάξει εἰς ὅλα, ἐν εἰχον Κλήρον ὁμογενῆ.) Τοι-αῦται λοιπὸν ἀφορμῆς μίσους ὑπαρχούσης, εἶναι περὶ τὸν ν’ ἀναζητῆτε ἄλλα αἰτια καὶ ν’ ἀπο-δεικνύετε (ὅπερ οὐδέποτε θέλετε κατορθῶσαι) ὅτι οἱ Ἰησοῦται καὶ οἱ Ρῶσοι ἐνέπνευσαν εἰς τοὺς Βουλγάρους τὸ κατὰ τοῦ Φαναρίου μῖτος. Πολλὴ δικαιοῦτερον ἦθελον εἶναι νὰ εἴπη τις ὅτι ἡ ἐκ-κλησία σκληρῶς ἀπορρίπτουσα τὰς ἐσχάτας τῶν Βουλγάρων συμπεριχρῆ πᾶς μετὰ τῶν Ἰησοῦτων καὶ Ρῶσων, τῶν φανερῶν τούτων πολεμίων τοῦ Βουλγαρικῶν ζητήματος, πρὸς ὅλεθρον τῶν πνευ-ματικῶν ὀδῶν τοῦ ἀμνηστότου Φωτίου. Ἄρα, ὑμεῖς οὐ μόνον τίποτε δὲν ἀπεδείξατε ἀλλ’ ἀν-τιφάσκετε καὶ εἰς τὴν συνείδησιν σας καὶ εἰς τὴν Κοινὴν γνώμην.

«Ἀς φροντίσῃ (λέγετε) περὶ μορφώσεως τῆς «Βουλγαρικῆς φιλολογίας» ἡ Μ. ἐκκλησία, ἥ «λάβῃ αὕτη τὴν πρωτοβουλίαν, καὶ τὰ θυλά-α καὶ τῶν Βουλγάρων εἶναι πρόθυμα (!) πρὸς «ἐξυπρέτησιν τῶν φροντίδων τῆς Ἐκκλησίας.» Ναι! ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπλὴν καὶ ἀθῶαν παρατήρη-σιν «Θυλάκις Βουλγαρικὰ καὶ πρωτοβουλία Βουλ-γαρικὴ.» Πρωτοβουλίας ἕνεος δὲ χρῆζουσιν οἱ Βούλγαροι. Τὶ διαβόλον! Ἀπὸ δὲ τῆς ἑως οὐ δ-πάλλαχθῶσιν αὐτοῖς. Μυριάκις ἐκέρχουν ὅτι ἀ-παναίονται τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, καὶ εἴτε ὅπως-δήποτε λυθῇ τὸ ζήτημά τῶν, εἴτε μὴ, πάντοτε θὰ τὴν ἀπαναίονται. Ἀς ἐνδῶσῃ ἐπὶ τέλους ἀ-ξιοπρεπῶς εἰς τὸ διαζύγιον, καὶ τότε θὰ τὴν σεβασθώμεν. Ὅθεν τὴν ἀποπέμψουσιν ἄς ἀ-ποσείρῃ τὴν κόην τῶν ἱματίων. Ἀλλ’ αὕτη ἐ-σκληρύνῃ, καὶ πρὸς τὸ ἀτίβασον τῶν Βουλγάρων, ἔσθω μὲν ἀγανακτεῖ καὶ καταρᾶται τὰ φῶτα τοῦ I Θ’ αἰῶνος, ἔσθω δὲ ταπεινοῦται καὶ ἐλινεῖται προσώπῳ περιπτύσσεται αὐτοῦ; καὶ τοὺς ἀποκαλεῖ εὐλογημένους καὶ ἀγαπητοὺς, καὶ ἐκλιπαρεῖ αὐτοὺς; νὰ τῇ ἐπιτρέψωσι τὸ μέγα φορ-τίον τοῦ νὰ εὐχῆται ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν, ἀπρεπῶς ὑποκρινόμενῃ τὸ νωθὸν καὶ ἐρρυθιω-μένον τοῦ Ἀριστοφάνους γριτίου, τὸ ὅπῳ ἔως δτου μὲν κατεῖχεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τῶν πτωχῶν νεανίσκου ἐραστῆς ἐξ ἡ μακαρίας καὶ εὐ-δαίμονος, καὶ τοῦτο μόνον θερμότητα ἤχετο, ὅ-πως μήποτε πλουτήσας ὁ ἐραστὴς τῆς ἔγκυα-λίπῃ αὐτὴν, ὕστερον δὲ ἀφοῦ ἀνέβλεψεν ὁ Πλοῦ-τος καὶ ἄρθρος διεχύθη εἰς τῶν ἀγαθῶν ἀν-δρῶν τὰς οἰκίας, καθὼς τὴν σήμερον ἄρθρον δια-δίδει τὰ φῶτα ὁ I Θ’ οἶον, νοήσας ἡ γριτίε ὅτι θὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ ὁ καλὸς ἐραστὴς, πολ-λαπλασιάζει τὰ ψιμύθια καὶ προσκολλᾶται εἰς τὸν νεόπλουτον νέον, καὶ μὲ τὰς πρεσβυτικὰς χεῖρας τῆς, τὰς ὁποίας κρατύνει ἡ ἀπειρία, σφίγγει περιπαθῶς τὰ κρίσιμα περὶ τῶν ἱματίων του, καὶ ἀναποσπάστω; ἔχεται αὐτοῦ, ἀδαφω-ρούσα πρὸς τὸν γέλωτα τῶν περιεστῶτων.

Ἐν τῷ ὄντι ἡ ἐκκλησία ἦναι ἀξία τῶν ἐγ-κωμίων τὰ ὅποια ἐπιδιδύμετε. Αὕτῃ, ὁ ἀ-γὼν τεθεῖται μέγας καὶ δοκιμαστικὸς ὡς τὸ πῦρ» τὰ ἀθλα πρὸκινεῖται πολλὸν ἀφάνως ὑπέρτερα, ἂ-θλα θεῖα καὶ ὑπὲρ ἀθροῦσιν ἀγωνοθέτης δὲ εἶ-ναι ὁ Ὑψίστος, καὶ κήρυκες τῶν νικητῶν οἱ οὐράνιοι νόες καὶ αἱ ἀπερχόμεναι γενεαί. Ἀς δεῖξῃ Εὐαγγελικὴν αὐταπάρνησιν! Ἄ. ἀπόδωξῃ ἡμῖν ἐξ αὐτοπροαίρετου πρωτοβουλίας τὰ ἀρχαῖα καὶ ἱστορικὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἱερῶν δικαιοῦματα, ἡ μᾶλλον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν Κανό-νων ὀριζόμενα! Ἄ. διακρίνῃ τὴν ἐν Βουλγαρίᾳ ἐλεεινὴν ἀβεβαιότητα. Ἀς ἐμπεδώσῃ τὸ παρα-λελυμένον ὀρθοκεντρικὸν αἰσθημα, ἄς ἀντιτρέψῃ τῶν προπαγανδῶν τῇ μηχανήματι, ἄς μὴ πα-ραβλέψῃ καταρῆρον τὸ μέγα τοῦ Φωτίου οἰκιδό-μημα, ἄς ἀναγκάσῃ τοὺς Βουλγάρους νὰ τὴν σέ-βωνται καὶ ἄκωντες. Ἀς σφίγῃ στενότερον τὸν μεταξὺ Γραικῶν καὶ Βουλγάρων σύνδεσμον, ἀφοῦ μάλιστα κατὰ τὴν α’ Ἐπτάλο-φον «καὶ πάντας τοὺς μετὰ τὸν μὲν, αἱ ἀπαι-τήσεις μας εἶναι δίκαιαι. Ἰδοὺ τὸ εὐγενὲς στάδι-ον ὅπερ ἡ ἐκκλησία ὀφείλει καὶ δύναται νὰ δια-τρέξῃ πρὸς δόξαν τῆς ἀμωμήτου πίστεως καὶ ἡ-θικῆς ἀγαλλίας τῆς Α. Κ. ἥτις μετὰ λύπης βίβλια, πῶς γὰρ οὐ; θεωρεῖ τὴν μετὰ τὴν ἐκκλη-σίαν καὶ Βουλγάρων λύσαν.

Ἐθε: ὦ! εἴθε ἡ παροδικὴ αὕτη φωνή, νὰ μὴ μείνῃ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Γένοιτο. Εἰς Χριστιανός.

Свѣдѣнія за македонски страны.

(Продолженіе отъ брой 33-ий)

Пѣянци.

Колѣното Пѣянци или Пѣянци населѣва земитѣ между Снокъ планина, Комановска, Мадаровска и до Ватоша и Рылска. Особено составува една околия мегу Маленово и Кюстендилъ подъ име Пѣянци, дѣка за столица сѣ служи Царѣво село. Нѣрѣчието имъ е чисто македонско со мало употребуваніе на буквата Ч на мѣсто К. Но неслучителнѣ у глаголитѣ не-но, кой они принапосуватъ не-но, и рѣч-та ега намѣсто кога, коя вообщѣ сѣ употребува и кол е ста-робългарската егда.

Облѣкото на колѣното Пѣянци не ми е на память харну; но до колко помнамъ отъ колко вѣдохъ очевидѣ, кога сѣ сгоди да живѣѣтъ

от Солунъ, со една разлика чувствителна, че сачиѣта на Пилчанкитѣ је зелена, а иѣ црвена. Млжкото облеко состои отъ кошула бѣла платиена, гащи подобни, бечви велнски бѣли со подвезки шарени црвенозяви, елеѣ вѣнзѣн бѣлъ со гайтани навезанѣ, долама подобна и добѣзъ различноцвѣтенъ, на главата шубира цр-на, на ногитѣ опиници. Зимоска употрѣбуваѣтъ и кожухъ, намѣсто долама, непоставѣнъ (непод-платѣнъ).

Въ обычаѣхъ ихъ са различуватъ отъ Міяцкѣхъ, на коихъ обычаѣхъ ще видите по-доку описани, въ това що по понедѣльнѣкъ слѣдъ вѣнчаніею, пасено со побратимѣхъ ходи и зетѣтъ со топла и сладка ракія у тестѣтъ си, да го благодарѣтъ за непорочнотіѣхъ шеркиѣхъ му, една пакъ корѣничка посатъ звѣна и покрено со бѣло пѣно . то свидѣтелствоу дѣяствоу, коего изложуватъ. Овой обычай, ся гледа, го іе поставила неограничената развратнотѣ на женскійтѣхъ имъ полъ; Пѣнцѣхъ оше са различуватъ со крайнотѣ си пѣянство, отъ дѣка може бы сѣ добыли и пѣнженуваніею Пѣяцы. Оны сѣхъ влюбены у заплетіѣхъ на лозата и сливнѣхъ, за да иматъ, види сѣ, вино и сливовица изобилии.

Они сж храбрыи мошѣи жажіе зато и край-
дѣ тѣрпѣливы. Піянець-тѣ тѣрпи бесчестїю на
женскїи тѣмъ му поль; но катѣ скине силнѣе оу-
завнїцата не влєга легку у пѣрвата си настѣ-
пица. При то они сж умны уработитѣ сп. Прав-
ственностѣ тѣ лѣма вїніце у ныхъ; зато и не-
имѣ са гѣрдогледа (зловидѣ) да гледатѣ на
честу обещестїю нѣгрѣ въ утробитѣ сп; но
зато пакѣ Пїянець-тѣ іе до край отмѣстителен.
Прѣданїю ныхѣ е доста баснословно. Ще
са опытамѣ да ви то опишамѣ на кратко да
колю можамѣ.

„Піанцигъ, веде прѣданіе, си пмать про-
исхожденіе си врѣменно со Сльнцето, но
кого родоначалникъ пмъ былъ по-тогъ-
братъ, а мѣсечината му была вчука. Родо-
началникъ на піанцигъ былъ първій сынъ Бо-
жій, па името му было Пій, кое значе първене-
или лѣскавъ. Онъ научилъ рода си най-перво
за да са саятъ аоза и да точатъ вино, за да
са чинатъ весели и да забораувають трудо-
ветъ на работеніето. Сльнцето, понеже бѣше
роденъ отъ Бога по-свѣтъ отъ брата си
Пій, бѣше ненавиденъ отъ него, па до толко
са быи скаралъ, штоу Богъ, за да не си
надѣе и страде отъ Пій, накапалъ Сльнцето
толко высоко, штоу да не го стига Пій отъ
земята па за наказаніе повела на Сльнцето
да му свѣти на полѣ, а пѣ на цѣлу. Пій са
разгнѣвъ, но не намешъ власть да прави по-
вече нищо противъ Сльнцето, измыслилъ огъ-
ньтъ за да му свѣти и го топли, кога братъ
му не му правѣше това. Сьнѣтъ отъ многу
години Пій паднахъ на покаяніе и мола да
Богъ, па бѣше помилванъ отъ него со ми-
ла вчука, мѣсечината, черка сльнцева, ко-
га сь повеляла отъ Бога, да му свѣти, самъ
кога татко ѣ не му правялъ това. Пій, кога
прѣминали много години, познахъи железото
отъ което настрѣли орудія огнисты, за да
загуби все, што Богъ бѣше подарилъ на зе-
мѣята, кога му была жена. Богъ слушахомъ
молибѣтъ на земята, за да ѣ лекува ранитѣ
подпушила водитѣ и вѣтрѣщата, коп излеку-
вали земята : па Пій го затвори въ една пе-
щера полъ педата на земята, за да са топли
отъ нея. Отъ тога поколеніето пѣво, приме-
куваны пивны, са распрѣснали по земята, па
зачесть (търѣшеть) родоначалникътъ си.

1 Оны на црѣло имъ патоваііе са гонѣхъ
 2 отъ вѣдѣхъ, на зато все на брѣхъ прѣвѣхъ
 3 други стигнахъ на едно мѣсто, дѣкса поимъ
 4 лии Богу да ги насѣли на едно мѣстопо
 5 ложеніе. Богъ пратилъ былъ Долохъ или До
 6 логъ кой ги прѣшпалъхъ прѣху водага; и
 7 за наказаніе ги прѣшпалъхъ со една веригъ
 8 неотключена, и само една тѣвкыца имъ до
 9 воли да носе секој, за да пѣтъ вода со
 10 нѣж и ги прѣкыла отъ вода да не са откыну
 11 вѣтъ. Долохъ, или Дологъ, си отиде. Оны оста
 12 нахъ само во пустыня. На то мѣсто, Бо
 13 имъ пуши друго наказаніе: Юговицы напа
 14 дали надъ ныхъ и лѣсетъ години са борилъ
 15 со ныхъ, дури да са откынахъ. Юговицы
 16 были подобны на човѣки, лежеха на вода
 17 спѣяхъ на вода и са борѣха на вода; былъ
 18 морски самовили. Лѣтѣхъ со мнѣго крылъ
 19 прѣшпывахъ водѣтъ и ходѣхъ дѣка си са
 20 нѣтъ. Отъ нѣхъ оны са научили да прѣва
 21 тѣ крыла, но пакъ не можеха да лѣтѣтъ. Тога
 22 помолиши пакъ Богу 40 години непрестанно
 23 и Богъ ги помишува на имѣ показъ пѣтъ
 24 пзлезать чисты отъ това мѣсто, и по то
 25 пачинѣ стигнали на една вода дѣловата, мо
 26 жду високоы гори и са насѣлиха. Хванали
 27 работатъ землята; по лѣза выхъ неработѣхъ
 28 туку са занимавахъ со рыбарство. Добы
 29 власт да лѣтѣтъ на водага, катѣ Юговицы
 30

и устроили коліиою за спяние надъ водѣю
Многого годины на рѣхъ живѣи спокойну
сыгна парщина направили и царь постави
и законы устроили и по Бога живѣи. О
откакъ са обогати народѣтъ отъ разниѣхъ
многого бройниѣхъ битыи, що имать со собою
дѣлатъ народы катаденъ, почнали брадезны
работатъ пакъ лозата, наточили вино и
чинили развратни, кони са умножила мощи
многого. Тога Богъ за да откине родлѣтъ
отъ лошагѣхъ, пушилъ противъ ныхъ свирѣи
едно поколѣние, отъ кѣй зайде слышето
което хваняхъ да са битѣ дошнѣхъ пѣиши
и схлѣдъ единъ вѣкъ, направили до толкъ
щого руска по между ныхъ и добрыѣхъ,
дѣла рѣка "Сака", коя дошнѣхъ не можени
ѣтъ препправятъ назавѣ: да такъ са останѣ

царство ; зацо были падпази на покаяніе,
царство са распростирило до Смокъ пла-
нина и до Моравя рѣка ; но по-сѣсть пакъ
пѣяцѣи откопаниа были отъ Божіи пѣть, па
тога Богъ ги остави совсѣмъ, а на безброй-
ни битви, шо изази со двачы и мѣчы са
загубили главатарѣи нѣх и оставили сыра-
цы. Бѣха же скрѣсны у планинѣхъ 40 го-
дини и по това вѣрхо излегоха, ной дѣва бѣ-
са нашала, па почнали да живѣять 'ко ско-
товѣ. А отъ нея Божія проклятія не можатъ
да живѣять и денесь още на чисто поле. »
(Слѣва)

— Единъ отъ по-распаленитъ членове на Елминскитъ клубове въ Цариградъ като дава нѣкои свидѣнія на вѣнчанныя гръци вѣстники за сѣдмогодишно празнуваніе на тѣзи клубове, той като расказва за старанията на тѣзи клубове да распространятъ гръцкото ученіе наплада строго на гръцкитъ владыцы за немареніето имъ въ този подвигъ.

"... Тези другати, казва той, които живѣятъ на Фенеръ, съ калпани и кожуси пагиздованѣ всичко друго иматъ на утѣтъ си освѣтъ да поддържатъ просторниѣето на грцкото учение, както правиха прѣдшественникитѣ имъ въ епохи по-критически и по у силни. Обградени смя отъ дивна страшна вѣрова пав- славнизмътъ и паватинизмътъ, които употребяватъ всякакви начини за да убавятъ и да затирятъ езикънзакътъ. Павсанализмътъ въ Тракия и Македония, паватинизмътъ въ Нигри и Тессалиа и въ Цариградъ дивятъ главоу за замишване противу насъ. Греческиятъ еладина въвежда румунскиятъ языкъ въ всичкитѣ училища на спархизитъ си; въ Ирвѣжъ западниятъ-те вѣщенникъ подоснова ябѣто което принадлежи на грцкитѣ общини. Въ Цариградъ, Голата-Сирай дукани ухищренія употребява за да убди Елинизмъ да проведатъ дванасти си въ този купанъ на паватинизмътъ. А какво прави Патриръхътъ ? Купанево да дойде на празникъти на кубуѣтъ отговора "иски си го туй Портата"? Езликскитъ двца на купне сл занисватъ въ новытѣ Липей ; а какво прави Патриръхътъ за стадо то? Спъсь хрътеншия нредно съсъ Святъи Си по дъ. Нобрѣбане ли Патриръхътъ да издаде окружно писмо съ което да запрети на гърцитъ да не въвеждатъ двцати си въ Липей отъ дѣто слониксий языкъ е исключѣи ? Но тогазы щѣше да падне отъ пристоло ? Да ! но сзано ; новата исторя на грцкыгъ книженство щѣше да запише съ злато букимъ именю му въ странницѣ си.

Клубътъ обаче, като духовенство и да не мисли, то въздигна гласъ на протестоване противу всичко що си кове противу парадността-тъ ни, и само той въ тѣзи нравственно мрачна (?) столица на Истока свѣтънати възбуди много свѣтъ въ срѣдъ най-малата млада Числовѣтъ които съставлятъ клубътъ не слятъ подъ Мандрагорѣ, но си мѣчатъ да докажатъ на чужденцѣтъ които заткуватъ вѣнштѣтъ разсѣденихъ не елизиумѣтъ не са глутнува токъсъ лесно кокакто тѣ мислятъ. (!) Не! Не, никого елизиумѣтъ въ отечеството си (?) иъма да свесе вратѣ прѣдъ панславизмѣтъ и панлатинизмѣтъ, та-кожи двадесетѣ-тъ вѣка на робството си; тако ни свѣдѣтѣтъ на свободата на книжнѣностъ-тъ и образованіето, никого чужденцѣтъ не ще станѣтъ на прехватъ на елизиумѣтъ.

Падатъ ни отъ землѣтъ ни (кой ли?). Зачоваютьъ ни отъ великопшпѣтъ злѣна въздигнатѣ въ страхѣтъ на прѣшпѣтъ ни, направѣтъ да бѣгатъ грькѣтъ музѣтъ тѣзи нѣраствѣни и тихѣ дѣшери на бѣжениѣтъ духѣтъ на прѣшпѣтъ и въездѣтъ вѣсто тѣхъ бѣосѣпатѣ въ развѣрнатѣтъ народѣ на Колѣчѣтъ и Галатѣтъ; но при вѣстоа сѣдѣтъ прѣхѣтъ сѣдѣсто падѣтъ и свѣршенно сѣ изгубувѣтъ, и оставѣтъ прѣносѣтъуѣтъ зѣло на по бѣжатъ на сѣзнѣзѣзѣа койго пада за прѣве подъ зѣлѣтъ тѣхъ сѣбра на чуждѣтъ и подъ вырѣвѣскѣтъ и мѣлѣзѣтъ сѣрѣ на по койго всякоа сѣ дѣгѣ сѣ помы сѣли, както поѣли Анѣиъ."

Дописникът брътви още нищо, но това е доста сякаш да докаже от какви мъсли оя въздушевяват почитенный членове на тойзи клуб.

—Грыццё не саж прэстаналі нікога ота д
бываваць і да ся лжэць. Слэд толкозъ гор
чавы уроцы копто последние подстригахъ, т
лѣтъ на живою имъ воображеніе, ты і сего
още ты блазни едно привично величіе на цар
шинкагъ имъ і позволявъ си твѣрѣ начини
да прѣговаритъ химерическыя мечталія на вѣ
кои извѣстны писатели. За прѣбрѣ на това имъ
привождамы сѣдуюшійтъ удохѣтъ помѣстен
въ послѣднѣтъ броеве на единѣ отъ по-есрѣ
ознытъ грыцкы вѣстаницы:

«Въ единъ такъвъ случай гръцкото царство се състои отъ сегашния Гръция, отъ Египтъ отъ единъ часть на Абазия и Македония. Отъ тѣхъ страни прѣдѣлътъ му съзъ сръбското царство были бы планината Скопско, Охридско езеро и цѣпътъ на Мизійскитъ планини. Тракия и България по нужда бы се присединили на туй ново царство, понеже долниятъ Дунавъ въ (Стара планина) сж самитъ двѣ отбранителни линии, които могатъ да защитятъ Цариградъ отъ тѣхъ страни. Отъ Азиатскъ страни вилаетската система която има като центръ Воспоръ и Хелеспонтъ изписва като допълнителнѣ дѣлътъ на Малъ Азия, която лежи между рѣкитъ Сагарий, Месандръ и морето. Островитѣ на Егейското море по природния разумъ бы се приложили на гръцкото царство. А тояко кето остава отъ Европейскъ Турция, сарфъ Горня България, отъ Египтъ, Горня Абазия, Черна Гора, Босна, Ерзевония и Турска Кралция бы се соединили съ Сръбското царство...

Ильвентъ 20 юлій 1868.

Г-не Редакторе ни В. Македониј!

Като подданикъ на Н. И. В. Султана, аз
ще ляж на публикѣтъ чрѣзъ вѣсника вы, зод
дѣяніята, които ставатъ тукъ, които зодѣня
който отъ царекыты ны чиновникы не ги зна
да ги научи, и да гледатъ да ги прѣсѣкуватъ
отъ день на день, че е много зло на поддан
ицѣтъ му. Като знаеме симпатинтъ кон
има перѣтъ ип кѣмъ вси подданикы безъ ра
зликъ на вѣра и народностъ, като знаеме ч
въ правосѣдникъ му законы, е строго зап
вѣдено, да ся работи съобразно съ тѣхъ, си
нико е прѣтѣсненіе да не става на сѣяне
зачото царската войска, министри и вой.

да си свободни да си гледат полската работа, по това тука тая година няколко време не бѣ никакъ тъй; хората плачяха си и уподобявахъ мѣстятъ страданията си, на крѣпайскыты, да кажѣтъ Господине Редакторе, усиления и злоупотребленията задминувахъ прѣдъ-
лътъ за тѣпение.

Отъ какъ ся явихъ бунтовникъ чети осемъ изъ отечествомъ ихъ, окръжѣто много ся побѣрка и хората селене много пострадахъ. Частъ въ който сѣ бѣ прислужъ слухъ за четины, заирази хората отъ страхъ, като напатели още отъ дѣти. Чтомъ ся заповѣда да ся въоръжатъ ихлѣтъ аскерлери (баши бозукъ) за да пѣхъ да гонятъ бунтовничѣты, подъ управленіею на ибнѣи си идаре мѣхлѣшникъ агаскъ по име Османъ-а, ползизъ по селата, селенити ги прѣсмать съ благодарность, чо ся пѣхъда ужъ да ги пазятъ! изъ то бѣ съвѣсъмъ противино. Войската състояше отъ Помаци Черкези и Татари. Черкезизъ и Татаринъ друго-яче брани, поданиникътъ Султанове, Черкезиги и Татарити крадатъ и убиратъ въ конго къщи прѣмѣни, поманцы гурцы, тѣи нападатъ възъ рѣжъ, бѣятъ хората; кокошкыты, гаскыты, пуйкыты пакъ за тѣхъ бѣ чюмاتا дошла. Ибъа слушатъ царскыты чиновныцы злотѣвниката конго ставатъ възъ райата, мека зематъ мѣркы да улегчаватъ райата, не отъ дѣвцы, изъ отъ злотворители; хората земледѣлцы, каквыто и да сѣа, ако не земрѣкватъ на ибѣыты си и ако не усмѣхъятъ пакъ тѣмъ какъ щѣтъ заваритъ да върѣшатъ многото си работъ, и да плащатъ дѣвка си.

Да ли си пострѣща съ закона царски Г-не ?
Будил царь който остави ратна си залогъ на
войскажъ или на чиновницаты еп, тъй да ги
прѣтѣняватъ и да пѣзватъ мира отъ тѣхъ ?
Прѣдъ да излѣзне башн-богукъ аскери отъ
Плѣвентъ хората ги страхъ да не знаятъ, что
да правятъ. Село Трестеникъ, три часа отъ
Плѣвентъ, прѣдъ да стигне аскере, то 100 мо-
мичета убѣгнаха голи-боси изъ Плѣвентъ, та ся
крятъ и плачатъ голи боси изъ пѣтицата,
на жени който оставили тамъ възъ разлѣтъ
имъ нападенія стѣнали доста много, а хора
чтого бѣхъ то и неможъ вы каза. Въ друго
село Долный Джубикъ най-добрий и богатъ
человѣкъ билъ го та го доведоха на конака
бити да прави дакия, и то си отиде тай, дру-
га три момчета ратни, доваряхъ въ конака съ
ръбъ свѣсны, бутове прободены, отъ пѣко
Татари Селянинъ на воденицѣтъ двама Тата-
ри вѣзаетъ при него, за малкъ ричинакъ, гдѣ-
то заварени сѣнки го, той бѣга серсеи-серсеи,
та въ Плѣвентъ прѣвъ срѣдъ града съ рѣсѣ-
пенъ главъ, въ кръвъ потѣнялъ рѣвникомъ
кътъ конака, азъ го видѣхъ и жени и дѣцанъ
Турцы и Българи такожде го гледахажъ, и не
зная, при конака гдѣ ладнѣлъ и ухрѣлъ !!

На друго едно село, селяните ми казваше, че отъ какъ ся надали вечерь-та нѣколко души аскеръ башибозукъ; накарали да ги вози еван-сайбита съ единъ колъсникъ, колъсникътъ ся строшилъ, тѣ станали та го блъдъ да сама душѣ.

Кагэ німало медь да си правлять бѣль-мѣжь, тія прашаѣи селяниіего члѣк у Пѣльвѣзъ за шокеръ да куяты, да си направяѣть такыѣ ястіе да ядытъ. Дншъ нара си п обирѣ, тіи сѣ дребны работы.

Ако господине, това всичко старяха по причини за бунтовны чети; селяните невини не сж угнили да ги выкатъ отъ Влашко. Ако по тѣхъ причини ставатъ тѣ тиранства, селянѣти какъвъ кабахатъ имать? Ниска си отвѣрятъ очити всияки да видатъ въ вѣстникъ Дунавъ брой 249 год. IV гдѣто пише: Турци и Христiane заедно съ царскыи войски нападнахъ бунтовнишпы и ги узовили; кон сж тѣ христiane? Да ли Гръци или Арменци? — или сж Българи. Не ли Българи узовихъ итъко бунтовнишпы и ги прѣдадохъ на власть-жъ? — А кои Българи? Да ли съ мундури и чехли дѣто ходятъ — или селскыи Българи? Нека правителството да ся смили за тѣя си вѣрни подданишпы. Ила итъко да рече зашто ся не оплакватъ, — зачтото ги не наказватъ. Да ся оплачеша на членовѣты отъ българскъ стражъ, — въ якомуата и нихъ не слушать. Ето какъвы сж работыты тукъ тѣ дни.

— Единъ въпренъ поддан. Султановъ.
— Отъ едно писмо изъ Приаѣпъ извличамъ
сѣдующето :

Въ послѣднѣхъ бровяхъ на "Македоніи" бѣхше прочитали за извѣстнаго на Сербскі учеб. книги по пограничнѣхъ вѣста на Сербіи и въ Македоніи. Това нѣщо толку истинно іе, що раздѣляхъ на тѣ книги, притѣхъ нѣматіе си отъ Грцкѣхъ нѣ, оставилъ былъ, сорѣлъ какъ и що ги видохше, единъ товаръ отъ таймъ стоѣхъ. Същій. бѣхше подарилъ и на Шестверското централно (понеже въ това учил. сѣ собирахъ и отъ околнѣхъ сѣхъ ае дѣлалъ чинилие.

Предъ вѣще, когато по случай [при неманіето други] понеже пернатіе нѣкой да дойдѣтъ, сътвориха еднѣ въ Сърбинъ за главенъ учитель, ако и дѣтъ той вѣщающа. Той презрѣа вѣкавъ училищникъ настоятелъ, купилъ еднѣ товари книжце отъ Сърбія. Тіе книги останѣа и стоить и до днѣсъ негнѣбати, понеже създѣ макъ вѣще съ улостохиса, на случайко, да имѣае Българскіе учители. За това, понеже тіе книги стоить затворенѣ обикнѣ, коже желиаѣ и имѣаѣтъ нуждѣ вѣдѣ въ Сърбія, да вѣтъ въ прѣатне дѣ ? ! ?

— Отъ едно писмо изъ Кюстенджа, 13 августъ (п) до "Levant Herald", извлечени слѣдующаѣ уломки:

— "... Както можите да си прѣдставите, вънъ сами, приключеніята въ Руссе и въ Свишовъ улашихъ нашитъ власти като тутакси подчинихъ всичкитъ Българи подъ едно достъпно полицейскы мѣрки. Ниной не може да отидя, даже отъ тука до Меджидіе, безъ *тескерс*; тѣзъ дни, единъ доста почтенъ Българинъ като поиска единъ отъ тѣзъ пашапори (*тескерета*) пашаго на пастръкшихъ въ коня

послѣ, прѣди да му далятъ *тескерето*, по-
свѣхъ единъ порожитель на *керфилигъ* му.
Мыслятъ че такива притѣснителны мѣрки conto
нужность-та не извѣнля всякого, не ще на-
привятъ друго освѣдъ да увеличатъ хладно-
крѣвieto и недоувѣренность-тъ conto владѣтъ
между Турци и Българи отъ печалното събъ-
скваніе на самъ на Хаджи Димитра и на Кю-
чукъ Стевана.

— Споредъ извѣстіята отъ Браило, изложенныя и запыты въ този градъ Българи по слѣдствие на минуването на въоръжени чети въ България, пусяли са подъ поръчителството на нѣкого си Скарлата Вълковича Българина и зети му Георгія Економова гръка. Тѣзи затваряни, прилагатъ извѣстіята, ставаши съ начинъ чисто полицейскій безъ да се употребятъ форми на конституционныя закони, и това причинило злочестиятъ на много и невинни лица, между които са броятъ и Г. Дим. Великиятъ вънъ писателъ и поетъ на Влашкия и Българскій, и нѣкой си Ангелчу Савичъ сиромашъ и челядънъ человекъ.

— Тулчанецът Кючюк Стефаял който ся лъкуваше въ болницата на Руснеската тѣмница, поминѣхъ ся отъ ранитѣ си по прѣднѣхъ Срѣдѣ, слѣдъ като споредъ негово исканіе ся исповѣдалъ и причастилъ.

— Прочитаны въ "Indépendance Belge,"
Опываніе го за встаніе което не можѣ да
успѣе въ България, трѣба да има единъ сил-
ногъ (заключеніе); види ся че Митхадъ Паша
се е убѣдилъ, отъ исповѣданъ на уломенъ
въ Балканскѣхъ крѣпостяхъ, че отговорность-та на
тѣзи дѣла съпада на право врѣхъ съединенію
на румынскій князь Карла. Каквато че Портата
приготвя въ тѣзи минути единъ петиненъ об-
винителенъ актъ срѣщу нѣкои румынскѣ минис-
тры; та съобщава на цариградското дипло-
матическо тѣло всичкитѣ рапорты на изсѣд-
дуваніе го което ся прѣсѣдѣва, а Фудадъ паша
приготвя единъ апеллаціонъ къмъ голымѣтѣ силы
за да можатъ тѣ да принудятъ румынското
правительство да ся задѣлва формално да не
тѣрпи врѣхъ землѣтъ си прѣпріятія противни
на чловѣческото право и на нейнитѣ права
срѣщу покровителствѣтъ ѣ силѣ. Прибавятъ че
французскитѣ посланици частно- ся интере-
сувалъ въ тѣзи работѣ.

— При разнитѣ тѣкуванія за появѣнето на вторажениѣтѣ чети въ Българіѣ, не мако любопытни и смѣшни ни ся видѣхъ слѣдуициѣтѣ. *Порда*, който минува за Русскій органъ при първо извѣстіе за тѣзи работѣ, побърза да ѣмъ отдаде на австрійско вмѣшательство и да каже ужъ че това движеніе е станало по внушеніе на Австріѣ, защото тя искала да бърна на Истокъ. Мало слѣдъ това вѣсникътъ *Остенъ* не ся постѣвилъ да стовари тоѣ па грѣхътъ на Францъ и да каже че това движеніе не ся е прѣдприело безъ извѣстіето и съизволеніето на Францъ.

—Г-нъ Минчевъ казва пряко и ясно че 10-ти момчета, 5 от Русе и пет от Търново, били отдавно записани до Н. П. Мидхад паша. Това не само ний не можем да го приемиш но и здравия разум го съвѣщъва отхвърля. Като изваждаш изключителниятъ случай за тѣ Русе, койго допуснъ избиранието на 5 сирачета и вдовинишъ чедъ, Г-нъ Минчевъ може ли да потвърди като истинна тона, че Н. П. е склонилъ да запише за безплатно приеманіе само отъ Търново петъ дѣти и дажъ такива на които бащитъ ся знаели да иматъ ако не пашанъ а то на полковъ поне? Това е явно свидѣтелство че Н. П. или х е в рѣ нѣва отъ туй или е безобразно лъганъ и извадилъ тѣ като ся силитъ да изважатъ и публикатъ днесъ съ Неговото име. Ний пашамъ описаното косто Г. Минчевъ иска да зашицава, като е знало то че 10-ти момчета били отдавно записани, като не били тона въ свѣтътъ, когато ся на дълго разискувалъ работа, но продължаващъ да държи братицѣ си сѣчленове въ неизвѣстностъ за тона, като ся силно отъ една страна да обвини за тѣхъ безрочноснъ други лица а отъ другъ да въспрѣ свѣтътъ да не правѣтъ никакъ постоижъ прѣздъ Правителството да ся неразсмотрѣтъ неговитъ скроеи, и прѣбѣра вечеръ-тъи и сутринъ-тъ рано да тича да интригува за въвежданіе на гърчето. За нѣлно оправданіе описаното Г-нъ Минчевъ трѣба да ни разскажи като ся приготвляхъ отъ Търново само двѣ сиромашки дѣти да ся притѣтъ, какъ е станало да ся отринатъ тѣ и нѣмъ-то тѣхъ да ся настанятъ петъ и не сиромашки?

Иий би от сърце желал да излезне, че това са не извънзаконно твърде праведно и съ съвършено бескористно, но като нѣмайки доказателство за това, а напротивъ нѣмайки признаи на такъви правди отъ истото лице въ други подобни обстоятелства, когато не е можало да ся азугли задъ честното име на П. Прѣс-жалосте поитрива че се можавъ да прѣмѣст. оправда-нието на Г-на Минчева, нито да смѣлчимъ обиджѣ на народа и да теглимъ наездъ изобличеніето което напра-влява на това лице.

Прочитаны въ Корреспонденцѣ Италіенцъ:

[illegible]

Послѣднѣ адмиралъ Етемъ-паша пристигъ въ Сенъ-Жанъ де Медюа, малко пристанище между Дурацио и Антивари, съ еднѣмъ фрегатъ и еднѣмъ корветъ отъ Императорскато оттоманскѣ морскѣ силъ. Тѣмъ кораби до-несохъ еднѣмъ часть отъ нужного веще-ство за въоруженіе на двѣ бродилы лодки съ пушками конто турското правитель-ство накараемо да направило за да служатъ за защитѣ на Шкодренското езеро. Тѣмъ двѣ лодки съ пушками са влацихъ до Сенъ-Жанъ де Медюа отъ еднѣмъ французскѣмъ выпорѣ прина-

Тези два малки кораби се построижд въ Франция и си сторили, казватъ, 700,000 франга и въ тѣзи цѣни не се подразумѣва никакъ цѣнѣ на четири рѣбати пушкала съ конто сѣ въоръжени. Тѣзи артилерійни оръдія сѣ направени въ Тулонскій арсеналъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ

Пруссія

— *Нью Фрай Пресс* прима новини отъ Лондонъ спорелъ конто контъ Юзюмъ прусскій министръ пріеждъ отъ берлинскій кабинетъ наставленія конто клонятъ да докажатъ пріятелски на италианското правителство че единъ съюзъ между Италиѣ и Франціѣ не е пріоритетенъ, напротивъ, явно е че единъ съюзъ между Пруссіѣ и Италиѣ прѣзъ 1866 не принесе всичкитъ си плодове; минутата доде да сѣ достигне изъ ново онова което сѣ пріебрѣтѣ. Пруссія е готова за този съюзъ на който Италиѣ ще припознае также ползѣтъ. Въ противенъ случай Германия ще земе въ разглеждане благословеніѣтъ на едно съдѣиствіѣ съ народнитъ италианскѣ партии. *Нью Фрай Пресс* обнародва тѣзи новини съ прѣдупаваніѣ.

— Баронъ Фрайзенъ подканцлеръ на Сѣверный-тъ Съюзъ и искренъ пріятель на Г. де Бейста, сѣ усилвалъ да накара прусското министерство, и именито Г. де Бисмарка, да направи царъ Вилхелма да сѣ рѣши да земе инициатива за единъ състанѣкъ съ императоръ Францъ-Иосифа.

Усилията на Г. Фрайзена, ако вѣрвѣмы берлинскитъ корреспонденции, приличатъ да сѣ увѣрѣнѣтъ съ успѣхъ.

Руссія

— Прочитамъ въ „International“,

Чести денѣши сѣ раздѣляватъ между князь Горчаковъ и контъ де Бисмаркъ; Русскій държавенъ министръ сѣ опитва да докаже на прусскій държавенъ министръ нужностѣтъ за едно споразумѣніѣ между двѣтъ Сѣверни сили.

— Князь Горчаковъ сѣ укачва въ Баденъ, гдѣто той ще сѣ намери съ Г. Киселевъ, русскій министръ въ Флоренціѣ, и Г. де Талейранъ, французскій посланикъ въ Санктъ-Петербургъ.

— Прочитамъ въ „Opinion Nationale“:

Руссій продължава да сѣ прѣдизвижава за да направи по-тѣсни сношенія сѣ съ Сѣверни държави. Частитъ ни сѣдѣніѣ ни научаватъ че великитъ Русскій князь Алексій, който отива въ Америка, билъ натоваренъ да свѣрже по-искренни сношенія съ Вашингтонското правителство. Види сѣ также че една продължителна кореспонденція сѣществувѣ между Г. де Горчаковъ и Г. Сеуаръ.

Австрія

— Единъ новъ политическій планъ на австрійското правителство занимава твърдъ много духоветъ на віенскитъ и пензенскитъ държавници. Касаяло сѣ било денѣтъ да отстъпятъ полникатъ Галиціѣ на Унгариѣ, за да може да сѣ позволи на сѣвеританскитъ министръ да дѣйствува съ повече сила въ Богеміѣ и грещу федералитѣ партии.

— Демонстраціѣтъ на славенитъ въ Чехіѣ сѣдвуватъ. Единъ телеграмъ отъ Прага (юл. н.) обнародвалъ отъ Вѣнскитъ вѣстници извѣстиятъ че полиціята уловила разни прокламации, заплѣни прѣзъ поштыѣ на много мѣста въ ови градъ.

— Въ единъ конференціѣ дръжана въ Прага, отъ чехскитъ членове на провинциалитѣ Богемскѣ Діѣтъ, рѣшило сѣ че въ отварианіѣ на епархіалитѣ камара чехскитъ депутаты трѣбало да сѣ прѣдставятъ послѣ да протестуватъ и да сѣ отидатъ.

Въ Пѣщъ открыли единъ заговоръ за убиваніѣто на Деака.

Италиѣ

— Мадонни отпратилъ на свонѣтъ едновѣрны италианскѣ политикѣ едно любопытнѣ писмо. Настоящето врѣме не му вѣдѣхува никакъ довѣренность, и всичката му надѣжда сѣ въ бѣдѣщето ако италианскитъ народъ вѣврѣ управленіѣто на народното движеніѣ въ рѣждѣ по-яки и не толкова компромитирували. Римъ столица е вскога за него великитъ народна цѣль. Въ прѣвѣго на събитіята конто станахъ при Монтанѣ, той бѣше сѣ произнесалъ ерещу движеніѣто на областитъ; той и сѣка щого знайтъ на движеніѣто да сѣ даде отъ самийтъ Римъ....

— Единъ парижскій корреспондентъ на *Морнингъ Постъ* извѣстѣва че Ватиканѣтъ приготвалъ единъ догматическій мемоаръ който ще отпрати къмъ австрійскитъ Католици. Този мемоаръ ще сѣ занимава за измѣненіѣта конто трѣба да сѣ направятъ въ конкордатѣ.

— Г. де Сартѣжъ, французскій посланикъ въ Римъ, билъ натоваренъ да отговори на Пій IX че Императоръ Наполеонъ не ще бѣде прѣдставенъ въ близкитъ съборъ освѣтъ само ако Австріѣ и Италиѣ сѣ прѣдставени.

— Не сѣ говори вече за бунтовническы конгресъ въ Генуѣ, но за допълненіѣ, въ Лугано сѣ готанъ едно блиско събрание въ което ще земѣтъ участіѣ Мадонни, Гарибалди, Кошутъ, Лангевини. Мислятъ даже че и Викторъ Хюгѣ щѣ да участвува.

Послѣднѣтъ генералъ Лангевини опроверга въ единъ отъ тукашнитъ листовѣ това чегово мнимо участіѣ въ събраніѣто при Лугано.

— Писма отъ Римъ извѣстѣватъ че всякога сѣ болятъ въ Вѣнскитъ Градъ, за нечаяното появленіѣ на Гарибалди. Обаче Римъ сѣ извѣрѣдно укрѣпенъ. За да може Римъ да сѣ земѣ трѣба едно подиръ друго да сѣ насилѣтъ че-

тири обградѣ: 1-во обградѣтъ на лѣвийтъ брѣгъ на Тибръ; 2-о обградѣтъ на дѣснытъ-тъ брѣгъ, нарѣчена трансеверинска; 3-о обградѣтъ на рѣчѣла вѣрелінска; 4-о на конецъ, обградѣтъ Бомо, сѣматрѣна като истинната крѣпость на Римъ.

— Папското правителство отъ най-напрѣдъ не пѣше да пріеме въ вѣселенскитъ-тъ сѣ съборъ койго ще стане прѣзъ декемврий 1869, освѣтъ духовны лица; сега извѣстѣватъ вѣстницитъ че папата благосклонно щѣ да пріеме французскитъ гѣ проведеніѣтъ, ако французското правителство благоизволи само да го проводи.

Франціѣ

— „Le Moniteur de la Moselle“ подтвърждава тѣи едикъ новинѣ даденѣ сега скоро отъ много вѣстници:

— Извѣстѣватъ трѣгваніѣто на петдесетъ службѣши [employés] отъ военното министерство за Источнитъ области за да направятъ едно издирване за мѣстнитъ произвѣденія и источници въ случаѣ за прѣбываніѣ на едикъ годѣмъ войскѣ.

Демонстраціѣ станахъ въ Парижъ отъ студентитъ на латинскитъ махалѣ поради годишното раздаваніѣ на награды въ Сорбонъ, (парижскій факултетъ за словесностѣтъ и за наукитъ).

— Г. де Мутіѣ проводилъ французскы агенты въ Румуніѣ и въ Дунавскитъ Княжества, и ги натоварилъ да му отпратятъ подробны рапорты врѣхъ истиннитъ характеръ на послѣднитъ приключенія конто сѣ случихъ.

Англіѣ

Въ Типперари въ Ирландіѣ избухиха смущенія между селянитъ на това графство; убили сѣ двама и четиры сѣ ранни.

Испаниѣ

— Бунтовническы чети сѣ появили въ Испаниѣ.

— Споредъ едно телеграфическо извѣстіѣ, въ Испаниѣ, много генерали, между конто и Педрелъ, сѣ дава уставката. Мислятъ че въ тѣзи странѣ сѣмѣстѣла министерскѣ кризѣ.

— Португаліѣ прѣминува въ тѣзи минутѣ едикъ министерскѣ кризѣ конто сѣ продължава отъ едикъ обикновенитъ граници. За добрѣчь че населеніѣто трѣпи, и тишинитъ владѣе въ въ всичкото царство. Жителитъ въ Порто, конто щѣхъ да сѣ събрайтъ въ митингъ, отказавъ конто прѣдпочитатъ по-добрѣ да чакатъ нежели да подостратъ развръзаніѣто на кризѣтъ. Депутатската Камара также, казва „*Жорналь до Комерчиѣ*“, сѣ основава на надѣждѣтъ. Около седемдесетъ депутати сѣ сѣбрали въ единъ отъ тѣзи митинги. Отъ тукъ на татѣтъ, колкото траѣ министерскитъ кризѣ, тѣзи събраія ще ставатъ въ правителственъ центръ. Всички сѣ рѣшени да чакатъ спокойно сѣтѣнитѣ на тѣзи кризѣ.

Сърбіѣ

— Единъ Вѣнскій вѣстникъ извѣстѣва че по сѣдѣствие на едно рѣшеніѣ отъ сѣдовниѣтъ за прѣстѣпленіята въ Пѣщѣ, заповѣдало сѣ на жндармитъ въ тойи градъ да уловятъ прѣждевѣщитъ князь Александаръ кара Георгиевичъ. Улавяніѣто станѣло на 8 (20) авг. и удовенитъ вече е запрѣтъ.

Румуніѣ

— Казуатъ че румунското правителство щомъ сѣ научило че Маджарското правителство уловило и турно подъ сѣбѣ прѣдшійитъ сѣрбскій князь Александаръ Кара-Георгиевичъ, подослоло и то приврѣженно неговитъ въ Румуніѣ стѣяниѣ.

Грциѣ

— Единъ грцкскій вѣстникъ извѣстѣва че грцкскитъ царъ Георгій проводилъ до европейскитъ господа конто му сѣ роднина, капитанитъ на корабъ Г. Стактурѣ, за да имъ извѣсти рожденіѣто на князь Костантѣна, наследника на тронѣтъ.

Черна-Гора

— Едно смущеніѣ въ Черна-Горѣ сѣ извѣстѣва отъ Шкодрѣ. Австріѣ забранила изнасяніѣто на оръжіѣ за въ Истокъ.

— Турското правителство имало намѣреніѣ да снабди съ хранѣ конто трѣба военнотѣ тѣло въ Критъ което е подъ заповѣдѣтъ на Хюсѣитъ паша. Увѣрѣватъ че за доставаніѣ на припаситъ на тѣзи войскѣ, сѣраскерството направило вече контрактѣ за доставаніѣ на 1 милионъ и 1/2 оки оризъ, 3 милиона и 1/2 оки брашно, 1 милионъ и 1/2 оки сухарѣ, 300 хиляди оки масло; сѣщо сѣ направилъ контрактѣ и за значителны количества еминѣ и вѣгалища. Една частъ отъ тѣзи припасѣ сѣ вече испроводи за Судѣ, съ ерѣгатѣтъ *Ертогруъ*.

— Леантѣ Хералдъ споменува че захватаніѣто на уронитъ въ Галата-сарайскій Лидѣ сѣ отложи на неопрѣдѣлено врѣме, поради малкото число ученици шо сѣ сѣ записали сѣтъ заплѣтъ.

— Споредъ *Леантѣ Хералдъ* дума ставало въ Галатѣ за единъ заемъ отъ 170 милиона, и дошелъ даже нѣкой сѣ отъ Парижъ за да сѣкючи тойи заемъ съ императорското правителство.

— Египетското правителство уловило отѣмнитъ въ александрийското пристанище едно корыто въ което имало 1501 ока барутъ въ бѣвичѣ и врѣтѣща, и осемъ ковчѣга тютюнъ.

— Новинитъ отъ Сирѣ конто сѣ донесоха отъ англійскитъ вапоръ *Тессагіѣ* ни извѣстѣватъ че Еносѣ сѣ останѣлъ изново този островъ, мислѣтъ сѣбѣтъ, като отивалъ въ Критъ добръ натоваренъ съ хранѣ и военны припасѣ.

— Всичкитъ тукашны вѣстници извѣстѣва че Г. Христакъ Есфандъ Зографъ пріеписалъ 20,000 франга на едикълюбивото книжевно Дружество което сега скоро сѣ е основалъ въ Парижъ. Лихота на тѣзи сумѣ не сѣ дѣла всѣмъ годна, кѣто въ награда, на стѣнитѣла на едно съчиненіѣ увѣнчано отъ това Дружество.

— послѣднитъ телеграфическы извѣстіѣ, съобщаватъ крайното сполучіѣ на новитъ французскій заемъ, за койго записанното количество надминува 34 пѣти ясканитъ капиталѣ.

— Единъ телеграмъ отъ Пѣщъ (16 авг. н.) казува: Жетвата е твърдъ добра по всичкитъ долини на долийъ Дунавъ. — Бунтовническитъ чети въ Българіѣ сѣ унищожихъ; послѣднитъ останали около 20 души на четѣ, сѣ уловили живи.

— Прочитамъ въ *Ентернационал*:

Събитіята въ Българіѣ и въ Критъ занимаватъ твърдъ много англійскитъ кабинетъ. Лордъ Станлей отпратилъ едикъ нотѣ да Г. Еліѣ, англійскій посланикъ при Высокитъ Портѣ, като му искалъ въ отговоръ, едикъ подробенъ рапортъ врѣхъ интригитъ отдавани на Руссій или на чисто въображаемитъ страхове конто сѣ заявяватъ отъ оттоманското правителство. *Форейнъ Оффисъ* чакѣ съ нетѣрпѣніѣ отговорѣтъ койго трѣба да му испроводи Г. Еліѣ, прѣди да свѣрши политическото сѣ поведеніѣ сирѣмъ русското правителство.

— Едикъ кореспонденція отъ Одритъ до „*Courrier d'Orient*“, извѣстѣва че „почти всичката конница на оттоманскитъ казаци конто сѣ намирахъ въ Одритъ подъ заповѣдѣтъ на Чайковскій (Садѣкъ паша), остави тойи градъ. Едно първо тѣло, по заповѣдѣтъ на майоръ Канели пристигнало въ Пловдивъ; едно второ тѣло, подъ заповѣдѣтъ на майоръ Язовскій, сѣ упати къмъ Баланѣтъ; едно трете тѣло поше пѣхътъ за Сливенъ съ вѣдѣхитъ Хуршидъ паша, койго е придруженъ отъ частитъ сѣ секретаритъ Ахмедъ бей и отъ Сюлемѣнъ бей.

Тѣзи разни отѣвленія сѣ, безъ сумнѣніѣ, приближихъ при Българіѣ съ намѣреніѣ за прѣдвѣжаніѣ, и ако новы чети прѣминуватъ Дунавъ, ще намѣратъ съ кого да приказватъ.“

— Арганѣтъ на Лордъ Станлей *Морнингъ Постъ* като говори за размириціѣ въ Българіѣ, вераче да испита за тѣзи конто въоръжени сѣ минахъ Дунавъ да лѣ сѣ Русскы оръдіѣ или подкупници на Влашкото правителство; извѣстно е обаче че Българитъ не само не сѣмъ выкази отъ Влашко сѣмъозванитъ сѣ освободители, но тѣ сѣ благодарны отъ турскитъ властѣ и нищо друго не искатъ освѣтъ покровителство ерещу грцкото духовенство и ерещу деспотизмѣтъ на Патриарха въ Цариградъ. „Ако Българитъ сѣ възбунтуватъ не за грцкитъ и русскитъ идеѣ, но за да сѣ избавятъ отъ райтъ на свѣщенникообразнитъ скакалци, конто пѣнятъ и податъ отечеството имъ.“ — *Морнингъ Постъ*, прилага грцкитъ вѣстникъ, койго приводи горнійтъ уломѣтъ, не разбира че като пріема не изобличимо отърканнытъ клеветы противу грцкото духовенство, приноси неволно услуги на интереситъ на панславизма.

Доводѣтъ на *Горкѣтъ вѣстникъ* дава да сѣ разбере че за противудѣйствиѣ на панславизмѣтъ споредъ него необходими сѣ злоупотребѣніѣта и насиліята на грцкото Духовенство надъ Българитъ. До колко той е правъ и логиченъ, нѣи не ще изслѣдуемъ, ще речемъ само че въ тойи случай служеніѣто на грцкото духовенство ще е поразително съобразно съ послѣдніѣ му. И ако западнитъ сили останѣтъ безъ такѣвъ силѣнъ поборникъ противу панславизмѣтъ, той ще погнѣне тѣтъ и всичкитъ свѣтъ!!!

— Изъ едикъ дописки, отъ Букурѣщъ, 12 августа до „*Бюллетенъ Ентернационале*“, дрезденскій, извѣнчаны сѣдвующитъ уломъ: „... Тѣа приключеніѣ (тукъ сѣ касѣе за Българското движеніѣ) разнѣ го тълкуватъ. Едикъ претендируванъ че знайтъ (Le mot d'ordre) билъ дошелъ отъ самийтъ Г. Братіѣно койго, като мислѣлъ че всеобщето движеніѣ въ Българіѣ е вече готово, далъ условенитъ знакъ като испратилъ чети образувани въ Румуніѣ... Тѣ прибавятъ че Г. Братіѣно сѣ върналъ отъ Гюргево твърдъ наскѣрбенъ, и че разбралъ че погрѣшилъ за дѣто сѣ довѣрилъ на общаніята на Българитъ.

Други напротивъ казватъ че погрѣшката била въ четитъ за дѣто прѣбрѣзали толкова. Всякой знаѣ сѣдѣствиѣто на това нѣщо. Но коѣго не е до толкова зѣниѣно може-бы е че бунтовницитъ, на число 250, бѣхъ обѣчени съ казакскы дрѣхѣ, носехъ русскитъ двуглавый орелъ и всичкитъ бѣхъ снабдени съ италианскы прусскы пушки. По ерѣдъ пѣздѣтъ оръжіѣта сѣ занесахъ на кози въ едно опрѣдѣлено мѣсто, и на другитъ день нѣмъ испроводихъ етъ Гюргево 1500 хлѣба.

... Споредъ *Романуъ*, сѣществованіѣто на въоръжени чети въ Петрошани нѣмало нищо за чуденіѣ. Властѣта ги мислѣла за *патрули* (ношна движима стража) поставени отъ Петрошанскитъ мушѣрнитъ за да пѣзятъ сѣнотѣ му. Тѣзи чети, казва този вѣстникъ, сѣ състояли отъ части отъ остаткитъ на едикъ българскій полкъ распуснатъ отъ сѣрбското правителство и койго румунското правителство *прибралъ* врѣхъ земѣхъ сѣ и *квартирувалъ* врѣхъ разни точки!...

Романуъ етъ 26 юлій казва:

„Изловенитъ Българѣ показавъ въ отговорѣтъ сѣ много характеръ, енергіѣ и патриотизмъ.“

Този вѣстникъ подиръ като спомена, споредъ обичайтъ, Франціѣ и Италиѣ, съвѣща Българитъ да сѣ отнесѣтъ до Германіѣ (гдѣтъ Пруссія) и до Руссій, сили конто не ще останѣтъ за много врѣме глѣхѣ на праведнитъ рекламѣ.

Почти на всѣмъдѣ имѣ панславистскы ками-

ството и конто работатъ отъ мѣсеца на сѣмѣтъ имѣтъ твърдъ дѣятелны кореспонденціѣ конто централнитъ букурѣшскы конитѣтъ, койго натоваренъ да даде потикѣтъ...

Въ едно раздаваніѣ на награды въ Бранѣ едикъ отъ членовѣтъ на мѣстнитъ конитѣтъ подиръ като защищава „прѣдъ прѣсѣвитѣ (градскитъ управитѣлъ) конто прислѣствуватъ официално на церемоніѣтъ“, правото за *независимостѣтъ* на Българіѣ, за честитъ сѣ сѣмѣтъ и за дѣто това дѣло посрѣщаше симпатіѣ въ Румуніѣ.

Бранскитъ конитѣтъ е съставенъ отъ Г. Минотичъ, Поповичъ, Миханлидѣсъ и Цено. Имѣсарѣтъ ни е нѣкой сѣ Вилисонъ, тѣмѣтъ етъ твърдъ разбудителенъ вѣстникъ, а оръганѣтъ му е *Дунавска Зора*, българскій листъ койго сѣ обнародва въ самѣ Бранѣ.

Тѣзи конто прѣдставяватъ въ Букурѣщѣ централнитъ конитѣтъ сѣ докторѣ Атанасовичъ, Протичъ, и пр. дѣйны подкупници отъ правителството. Всичкитъ *ичѣ* сѣмъ вѣтрѣ. Този Конитѣтъ е въ прямо и ежедневно сношеніѣ съ Братіѣно и съ русскитъ консулъ. Органѣтъ му е българскитъ листъ *Народностъ*, койго сѣ обнародва въ Букурѣщѣ.

Мълкомитъ дѣйны на това неразмыслѣно дѣло сѣ градскитъ управитѣли на Бранѣ въ Букурѣщѣ.

Г-нъ Минчевъ ни праща друго едно писмо въ нѣи той сѣ писъ сѣ чуди на тѣзи работѣ какъ е станѣло туй че въ Търново сѣ отбѣсали дѣтъ ерѣдѣши дѣца и вѣсто тѣхъ сѣ настинали други есерѣмашки. Г-нъ Минчевъ сѣ показува или поне нѣи сѣ показѣ че не е зѣтъ участіѣ въ тѣзи неправѣ. Обаче чѣмъ да вѣрѣмъ тоѣа оправданіѣ и пріеманіѣ то во оѣмъ за дѣтъ заплѣснѣ дѣца, като пріемѣтъ че то е работено въ Търново пакъ отъ нѣкой неговъ чѣтъ. За настанѣніѣто обаче на едно отъ другитъ дѣца, може ни увѣри че не е ималъ прѣстъ, както и за чѣто. И нѣи можемъ това четворочисло да го докажѣмъ пожеме работата доде до тѣмъ цѣто гърчѣто прѣзано отъ него не сѣ сѣмѣтъ между Българѣтата, и сѣ пріѣ и между гърчѣтата като не пріготвено, оѣмъ то пріеманіѣто на учениѣтъ въ линѣтъ за сѣга не оѣмъ турѣво въ дѣйствиѣ, то намѣрѣмъ за добрѣ прѣкрѣтитъ разплѣхѣтъ върху туй до денѣтъ на вѣждѣтъ за говореніѣ пакъ.

Останѣлото отъ писмото на Г-на Минчева като нѣи печатѣ на едикъ отхранѣ нестерпѣно сѣ нашѣтъ неже да намѣри мѣсто въ листѣтъ ни, но ако Г. Минчевъ иска да засвидѣтелствува благодарството сѣ сѣ думитъ конто ни отпратѣ, и да сѣ отличѣ за способноститъ сѣ въ псуваніѣ, нека сѣ отпратѣ до другъ листъ.

Койкото за Г-на С. койго сѣмъ обѣди въ прѣвѣнчани бройи въ Турціѣ поиска сѣ едно лѣжливѣ свидѣтелствѣ, противу насъ да намѣли грѣхѣтъ на обличаваніѣтъ отъ насъ, че му кажемъ че твърдъ слабо оръжіѣ избѣрѣ за да воюва противъ насъ истинитѣ. Безсѣмѣнитъ безсѣмѣнитъ му душѣ друго и не показуватъ, оѣмъ суетно успѣе да пріише и да натовари на насъ грѣхѣтъ на патрона сѣ. Но не примѣсѣлъ горѣнитъ-тъ, колко стѣва за сѣхѣтъ койго пріѣма да лѣже свѣтътъ въ едно нѣщо коѣто го всичкѣ знайтъ. И кой не зѣне че прѣвѣрѣченіѣто отъ насъ доше въ медицинското училище въ Българѣ, сѣмъ на покойнитъ Никола Спунуѣтъ отъ Габрово, а по мѣйкъ вѣнѣтъ на Дѣда Вѣліѣ отъ Берѣвѣца; крѣстѣникѣтъ за койго сѣ роди прѣвѣрѣтата е сѣмъ на нѣкой сѣ гѣрѣ Алекѣ спѣсѣнѣтъ отъ Г-на С. и мѣйкъ гѣрѣтъ прѣсѣзѣны въ Търново. Първѣтъ-тъ извѣстѣтъ като чѣловѣкъ родолюбѣтъ, койго сѣ естѣралъ и послужилъ по силитъ сѣ за развитіѣто на Българинѣтъ въ Цариградъ, а вторѣтъ-тъ е извѣстѣтъ като странѣнъ партизанѣтъ на вѣ. Неонѣтъ въ борбата му противу Българинѣтъ въ Търново, и нѣмѣше нѣи противникъ и прѣвѣтелъ Българскій. Отъ това нека сѣди публикаѣта за родолюбивостѣ и праводѣмѣто на прѣпоручѣнитѣ на тѣзи дѣи момѣта.

Койкото за друго шо подѣтъ а оѣмъ и заплѣшѣва какъ Г. С. то не служѣ освѣтъ да го прѣпорѣча шо сѣ за чѣловѣкъ, зашто развѣрѣтитъ-тъ само развѣрѣтно мѣсѣи и говори, и нѣи отъ тѣмъкъ заключеніѣ по собѣственитъ му сѣмъозлобѣ нѣмѣ шо да сѣ чернитъ, и отъ заканѣваніѣта му шо да сѣ боитъ.

Нѣи сѣмъ отбѣгвали и пакъ сѣмъ глѣдѣмъ да отбѣгвали отъ личности, и никакъ не сѣмъ наклонѣни да вѣзѣмѣмъ въ разискѣваніѣ и раздѣрѣкуваніѣ на чѣловѣческитъ слабости, но безобразно нападаніѣ отъ такѣмъ колкото безсѣмѣнитъ тоѣкозѣ и безочлѣны противници конто Г-на С. Ако сѣ принудилъ да излѣзѣтъ на тоѣа полѣ, не сѣ посвѣнилъ за исповѣтъ прѣдъ публикѣтъ да отворѣтъ театѣритъ на чѣловѣческитъ беззаконіѣ, зашто сѣмъ добрѣ увѣрѣны че книгаѣта на нѣшѣтъ слабостѣта сѣ показѣ като букварѣ прѣдъ наученіѣ въ сѣмѣрѣніѣто на слабоститъ на обвинѣтелѣ мѣ, а кѣмъ слабоститъ на защищѣмото отъ него лице показѣтъ сѣ негѣи като малка едикѣ прѣдъ годѣмѣитъ трѣлѣ сѣмъ великитъ киноѣ.

Г-нъ С. може да измислѣ каквитѣ лѣжи ще, може и бѣдѣсловѣ каквитѣ хули и укуры му идѣтъ до зѣмѣ, но никога не ще ни навѣра да останѣмъ сѣмъ при очитѣ сѣ, нѣи то сѣ може сѣ заплѣшѣваніѣ да ни навѣри мѣчѣваніѣ да не изобличавѣмъ бѣмѣмѣтъ кѣмъ народѣ на неправѣ отъ такѣмъ своескорѣстѣя съорѣдѣнѣтъ като тоѣкозѣ коѣто изобличихъ, и като честѣнитъ и подражѣтелъ въ Солуѣтъ, койго изобрѣдилъ и прѣвѣрѣтилъ и той подъ нѣе Българѣ да испроводи отъ Солуѣтъ гѣче пакъ за въ истѣто училище но за него сѣ вторѣ говорѣмъ.

ИЗВѢСТІѣ

Отъридското Българско Дѣвическо училищѣ трѣси едикъ учитѣлъ конто освѣтъ познаѣніѣто на ржѣдѣліѣ повече народны, да познаѣмъ оѣмъ и обикновенитъ първоначалны уроѣи на българскитъ изыкъ.

За по-подробны свѣдѣніѣ да сѣ